

Revistă lunară de informații și inspirație pentru așteptătorii revenirii Domnului Hristos

decembrie 2011

Curierul Adventist

Iosif și Maria: **echilibru** în vremuri nesigure

Sumar

Curierul Adventist

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul Isus Hristos prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, prin prezentarea de articole și știri, ajutându-l astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în apropiata Lui revenire.

- 3 Editorial** *Virgiliu Peicu*
Darul perfect
- 4 Spiritual** *Johann Maurer*
Nemuritorul
- 6 Istorie biblică** *Traian Aldea*
Masada – simbolul forței și al răzbunării
- 8 Teologie** *Adalbert Orban*
Darul slavei
- 10 Misiune** *Daniel Popescu*
Treci în Nigeria și ajută-ne!
- 12 Eveniment** *Redacția revistei Curierul Adventist*
Istorie și speranță
- 14 Reportaj** *Redacția revistei Curierul Adventist*
Pe urmele pașilor Tăi
- 16 ASI România** *Leonard Azamfirei*
Dăruind speranță
- 17 Libertate religioasă** *Dragoș Mușat*
Martor sau zvonac
- 18 Proiect** *Redacția revistei Curierul Adventist*
Tragedia veacurilor – mai mult decât o carte
- 20 Special** *Dumitru Popa*
Gânduri despre trecut
- 21 Credința practică** *Iosif Diaconu*
Ți-ai făcut testamentul?
- 22 Sănătate** *Laura Fierbințeanu*
Anxietatea, o problemă prezentă
- 23 Pagina prezbiterului** *Teofil Petre*
Prezbiterul, omul lui Dumnezeu
- 24 Misiunea Femeii** *Eliza Spătăreanu*
Cumplită ca niște oști sub steagurile lor
- 26 Știri**
- 28 De vorbă cu cititorii** *Florin Lăiu*
Darul căsniciei și darul celibatului
- 30 Pagina copiilor** *Lavinia Diaconu*
Bulgărele prieteniei
- 31 De la inimă la inimă** *Teodor Huțanu*
Maria și Iosif: echilibru în vremuri nesigure

Curierul Adventist

Anul LXXXVIII, decembrie 2011

Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România

Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii

Director
Iacob Pop

Redactor-șef
Virgiliu Peicu

Redactor
Iosif Diaconu

Consultanți
Teodor Huțanu, Ioan Câmpian-Tătar,
Eduard Călugăru, Georget Pirlitu,
Paul Pauliuc, Lucian Cristescu, Mihai
Maur, Romeo Asanache, Daniel Delcea

Colaboratori speciali
Romică Sîrbu, Nelu Burcea, Ciprian
Iorgulescu, Daniel Chirileanu, Marius
Munteanu, Constantin Dinu

Corectură
Ramona Cristea, Elena Bucuman

Grafică și tehnoredactare
Irina Toncu

Adresa de corespondență
Curierul Adventist, str. Erou lăncu
Nicolae nr. 38-38A Voluntari, jud. Ilfov,
cod 077190

E-mail: curierul@adventist.ro

Web site: www.curieruladventist.ro

Imprimare
Tipografia Fast Print,
Str. Țepeș Vodă nr. 111, sect. 2
București, tel. 021 323 00 20
Fax. 021 323 00 40

ISSN 1220-6725

Darul perfect

„El S-a dat pe Sine Însuși...” (Galateni 1:4. p.p.)

Luna decembrie este socotită luna cadourilor, lună în care primești și oferi daruri celor pe care îi iubești și îi apreciezi. Și sigur, cu cât iubești pe cineva mai mult, cu atât ești mai atent asupra darului pe care i-l faci. Darul te reprezintă pe tine, dar și pe el...

În contextul că noi, în mod inevitabil primim, dar și oferim, am întregat pe un înțelept care este darul perfect pe care pot să-l fac, și cui. M-a privit un timp cercetându-mă și mi-a zis:

– Darul perfect nu-l poți face decât lui Dumnezeu, deoarece doar pe El Îl poți iubi perfect, așa cum a sfătuit Isus: **„Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău”** (Matei 22:36-38). Nedumerit de răspuns, l-am chestionat mai departe.

– Nu-mi pot iubi copilul și soția perfect?

– Se poate, dar omenește. Pe Isus trebuie să-L iubim divin și de aceea darul pe care I-l faci trebuie să fie perfect.

– Cum arată darul perfect?

– Darul perfect are trei particularități distincte care-l fac deosebit de celelalte daruri omenești.

– Pot să le cunosc?

– Ele derivă din trei tablouri biblice bine cunoscute pentru cititorii Bibliei.

Prima particularitate a darului perfect reiese din narațiunea biblică prezentată în 1 Împărați 17:8-15.

Întâmplarea are loc în altă cultură, în alte vremuri, dar cu oameni de același calibr limitat ca și noi și trăind în același principiu divin veșnic, neschimbător și practic.

Versetul 13 ne descoperă prima componentă a darului perfect:

„Ilie i-a zis: «Nu te teme, întoarce-te și fă cum ai zis! Numai pregătește-mi întâi mie cu untdelemnul și făina aceea o mică turtă și adu-mi-o; pe urmă să faci și pentru tine și pentru fiul tău.»”

Principiul darului perfect începe cu: *Să dai mai întâi Domnului...* atunci când nu mai ai nici pentru tine.

A doua caracteristică a darului perfect derivă din istoria biblică relatată în 1 Samuel 1:11 unde ni se descoperă un principiu uimitor. „Ea a făcut o juruință, și a zis: «Doamne, Dumnezeul oștirilor! Dacă vei binevoi să cauți spre întristarea roabei Tale, dacă-Ți vei aduce aminte de mine și nu vei uita pe roaba Ta, și dacă vei da roabei Tale un copil de parte bărbătească, îl voi închina Domnului pentru toate zilele vieții lui, și brici nu va trece peste capul lui.»”

Ana l-a oferit pe fiul ei Domnului mai înainte de a-l primi.

A treia caracteristică o descoperim în Marcu 12:41-44. Nu știm exact ce lună era aceea în care s-au întâmplat aceste lucruri, dar Isus nu poate să treacă tăcând pe lângă acest paradox al darului perfect. În versetul 43 și 44, El spune:

„Atunci Isus a chemat pe ucenicii Săi, și le-a zis: «Adevărat vă spun că această văduvă săracă a dat mai mult decât toți cei ce au aruncat în vistierie; căci toți ceilalți au aruncat din prisosul lor, dar ea, din sărăcia ei, a aruncat tot ce avea, tot ce-i mai rămăsese ca să trăiască.»”

... tot ce avea.

Principiul darului perfect se întregeste și ne învață: *Să dai mai întâi Domnului, înainte de a primi, tot ce ai ca să trăiești.*

Aceasta implică să te oferi pe tine cu tot ce ai și Ține de viața ta.

„Fiecare să dea după cum a hotărât în inima lui: nu cu părere de rău sau de silă, căci «pe cine dă cu bucurie, îl iubește Dumnezeu»” (2 Corinteni 9:7).

Replica darului perfect în cazul celor trei personaje biblice a fost că femeia din Sarepta a trăit, Ana a fost fericită și văduva a devenit model.

Când oferi darul perfect, trăiești fericit și ești un model pentru ceilalți.

Mai mult de atât ce mai vrei?

Am mulțumit interlocutorului meu înțelept și n-am putut să nu vă povestesc și dumneavoastră.

E luna decembrie, e săptămâna de rugăciune. Nu pierde ocazia darului perfect! În săptămâna de rugăciune facem o listă a darurilor pe care le-am primit de la Dumnezeu, dar să facem și una cu ce am dăruit noi Domnului. Și oricât de bogată ar fi aceasta, dacă nu te oferi pe tine cu tot ce ai ca să trăiești, nu poți fi mulțumit cu darul tău. Vei avea doar simțământul împlinirii unui ritual.

Domnul merită să-I oferim darul perfect, după principiul biblic.

„Căci ce sunt eu, și ce este poporul meu, ca să putem să-Ți aducem daruri de bunăvoie? Totul vine de la Tine, și din mâna Ta primim ce-Ți aducem” (1 Cronici 29:14). ■

Virgiliu Peicu este redactorul-șef al revistei **Curierul Adventist**.

Nemuritorul

S-a născut în anul 622 de la creație, cu 3.382 î.Hr. și cu 5.393 de ani înainte de noi. Am putea spune că a ajuns la maturitate abia la vârsta de 65 de ani, când a ajuns tată și apare în atenția noastră. El a mai locuit pe pământ încă 300 de ani, iar în anul 987 de la facerea lumii s-a mutat în cer. El este cel mai bătrân om care a trăit vreodată pe pământ și, deși are aproximativ 5.500 de ani, trăiește încă în capitala universului.

Da, ați gândit corect: este Enoh.

Poate cineva se va întreba: Ce ne interesează pe noi, oamenii din secolul 21, acest pământean care s-a născut cu mai mult de 5.000 de ani înaintea noastră?

Această personalitate biblică are o mare importanță chiar și pentru noi, cei de astăzi. Dacă îi urmărim cu atenție viața, vom constata că exemplul lui, consemnat în istoria biblică, este demn de urmat și de generația noastră. Un citat din Spiritul Profetic ne deschide acest orizont astfel: „Prin credință a fost mutat Enoh de pe pământ, ca să nu vadă moartea, căci înainte de mutarea lui, primise mărturia că este plăcut lui Dumnezeu» (Evrei 11:5). În mijlocul unei lumi care, prin nelegiuirea ei, a fost condamnată la nimicire, Enoh a trăit o viață de o așa strânsă comuniune cu Dumnezeu, încât n-a fost îngăduit ca el să cadă sub puterea morții.

Caracterul sfânt al acestui profet reprezintă starea de sfințenie care trebuie să fie atinsă de cei care vor fi «răscumpărați de pe pământ» (Apoc. 14:3), la revenirea lui Isus. Atunci, așa cum a fost și în lumea dinaintea de potop, nelegiuirea va crește. Dând frâu liber pornirilor inimilor lor striccate, cum și învățăturilor unei filosofii înșelătoare, oamenii se vor răscula împotriva autorității cerului. Dar, asemenea lui Enoh, poporul lui Dumnezeu va căuta curățirea inimii și conformarea față de voia Sa, până când ei vor reflecta chipul lui Hristos. Asemenea lui Hristos, ei vor avertiza lumea despre revenirea lui Hristos și despre judecata care va veni asupra celor nelegiuți și, prin purtarea, vorbirea și exemplul lor sfânt, ei vor condamna păcatele celor nelegiuți. După cum Enoh a fost luat la cer înainte de nimicirea pământului prin apă, tot astfel cei neprihăniți care sunt în viață vor fi luați la cer de pe pământ, înainte de distrugerea lui prin foc. Apostolul spune:

Prin credință a fost mutat Enoh de pe pământ, ca să nu vadă moartea, căci înainte de mutarea lui, primise mărturia că este plăcut lui Dumnezeu.

«Nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați.» «Căci Însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu Se va coborî din cer și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel

vom fi totdeauna cu Domnul» – 1 Cor. 15:51-52; 1 Tes. 4:16-18.” (E. G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 90, orig.)

Dacă deschidem Biblia, vom vedea că s-a scris foarte puțin despre Enoh în Scriptură. Lăsând la o parte listele genealogice, numele lui Enoh nu apare decât în trei locuri în Biblie:

1. „La vârsta de șaiszeci și cinci de ani, Enoh a născut pe Metusala. După nașterea lui Metusala, Enoh a umblat cu Dumnezeu trei sute de ani și a născut fii și fiice. Toate zilele lui Enoh au fost trei sute șaiszeci și cinci de ani. Enoh a umblat cu Dumnezeu, apoi nu s-a mai văzut, pentru că l-a luat Dumnezeu” (Gen. 5:21-24).

2. „Prin credință a fost mutat Enoh de pe pământ, ca să nu vadă moartea... Căci înainte de mutarea lui, primise mărturia că este plăcut lui Dumnezeu. Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că răsplătește pe cei ce-L caută” (Evrei 11:5,6).

3. „Și pentru ei a prorocit Enoh, al șaptelea patriarh de la Adam, când a zis: «Iată că a venit Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Săi, ca să facă o judecată împotriva tuturor și să încredințeze pe toți cei nelegiuți de toate faptele nelegiuite, pe care le-au făcut în chip nelegiuit, și de toate cuvintele de ocară, pe care le-au rostit împotriva Lui, acești păcătoși nelegiuți»” (Iuda 14,15).

Deși este scris foarte puțin în Biblie despre Enoh, pentru noi este de ajuns să înțelegem solia lui Dumnezeu pentru generația noastră. Să reținem: În Geneza 5:18-24, după lista genealogică, remarcăm un amănunt foarte important: „Enoh a umblat cu Dumnezeu, apoi nu s-a mai văzut, pentru că l-a luat Dumnezeu” (vers. 24). După descoperirile profetice din Biblie, noi trăim în generația care, ca și Enoh, va fi luată de pe pământ fără să guste moartea.

Ne preocupăm modul cum a umblat Enoh cu Dumnezeu, astfel încât a fost mutat de

pe pământ, fără să moară. Viața pe pământ nu are niciun sens, dacă omul nu câștigă viața veșnică.

Prin căderea în păcat, Adam și Eva au ales pieirea: „Plata păcatului este moartea” (Rom. 6:23). Dumnezeu, în iubirea și înțelepciunea Lui, a acordat omului prin Planul de Mântuire o a doua șansă. Astfel, în scurta viață oferită lui Adam și urmașilor lui li s-a oferit tuturor posibilitatea de a da un nou examen.

Trecerea cu bine a examenului vieții este ultima șansă pentru fiecare om de a-și asigura viața veșnică. Dorim să accentuăm adevărul că scopul existenței omului pe pământ este obținerea mântuirii, prin Isus Hristos. Domnul Isus a spus: „Și ce ar folosi unui om să câștige toată lumea, dacă își pierde sufletul? Sau, ce va da un om în schimb pentru sufletul său?” (Mat. 16:26).

Enoh a promovat examenul vieții lui și a fost mutat în cer, fără să guste moartea. Deci, și nouă ne este folositor să cercetăm și să trăim asemenea lui Enoh ca să nu fi trăit zadarnic aici, pe pământ, ci să primim viața veșnică. Acest gând este subliniat de Ellen White astfel: „În parabola omului bogat și a lui Lazăr, Domnul Hristos a înfățișat

faptul că în viața aceasta, oamenii își hotărăsc destinul veșnic. În decursul timpului de probă, harul lui Dumnezeu este oferit tuturor. Dacă oamenii iroresc ocaziile, care li se oferă, în plăceri egoiste, ei își taie singuri legătura cu viața veșnică. Niciun alt timp de probă nu le va mai fi acordat.

În viața aceasta, oamenii își hotărăsc destinul veșnic. În decursul timpului de probă, harul lui Dumnezeu este oferit tuturor. Dacă oamenii iroresc ocaziile, care li se oferă, în plăceri egoiste, ei își taie singuri legătura cu viața veșnică. Niciun alt timp de probă nu le va mai fi acordat. Prin propria alegere, ei au săpat o prăpastie, care nu se poate trece, între ei și Dumnezeul lor.

Prin propria alegere, ei au săpat o prăpastie, care nu se poate trece, între ei și Dumnezeul lor. (...) Domnul Hristos dorea ca ascultătorii Săi să înțeleagă faptul că este imposibil ca oamenii să-și asigure mântuirea după moarte. (...) În acest fel, Domnul Hristos a arătat cât de zadarnică este speranța acelora care privesc spre un al doilea timp de probă, de har. Viața aceasta este unicul timp ce a fost dat omului pentru a se pregăti pentru veșnicie” (E. G. White, *Parabolele Domnului Hristos* p. 261, 264, orig.).

Deci, omul chibzuit nu-și poate permite să piardă mântuirea. Aceasta este singura comoară pe care o poate lua omul cu el din această lume. Urmând exemplul lui Enoh, și noi vom fi salvați de pe acest pământ sortit pieirii. ■

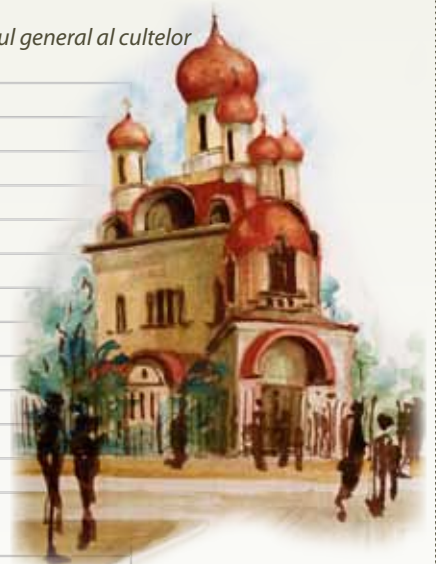
Johann Maurer este pastor pensionar și locuiește în Germania.

Lista cultelor recunoscute în România

Juridic

Extras din LEGEA nr. 489, din 28 dec. 2006, privind libertatea religioasă și regimul general al cultelor

Nr. crt.	Denumirea cultului
1.	Biserica Ortodoxă Română
2.	Episcopia Ortodoxă Sârbă de Timișoara
3.	Biserica Romano-Catolică
4.	Biserica Română Unită cu Roma, Greco-Catolică
5.	Arhiepiscopia Bisericii Armene
6.	Biserica Creștină Rusă de Rit Vechi din România
7.	Biserica Reformată din România
8.	Biserica Evanghelică C. A. din România
9.	Biserica Evanghelică Lutherană din România
10.	Biserica Unitariană din Transilvania
11.	Uniunea Bisericilor Creștine Baptiste din România
12.	Biserica Creștină după Evanghelie din România – Uniunea Bisericilor Creștine după Evanghelie din România
13.	Biserica Evanghelică Română
14.	Uniunea Penticostală – Biserica lui Dumnezeu Apostolică din România
15.	Biserica Creștină Adventistă de Ziua a Șaptea din România
16.	Federația Comunităților Evreiești din România
17.	Cultul Musulman
18.	Organizația Religioasă Martorii lui Iehova

Gelu Panait, jurist,
Uniunea de Conferințe

MASADA – simbolul forței și al răzbunării

„Cine seamănă nedreptate va secera nelegiuire și nuiaua mâniei lui va avea un sfârșit.” (Proverbele 22:8)

Lumea noastră este o lume a conflictelor și a războaielor. Cronicile istoriei ne oferă liste lungi și grele de astfel de situații. Unii au fost cuceritori puternici și au intrat în istorie ca mari bărbați, făuritori de imperii. Alții au fost dârzi și curajoși și și-au apărat cauza, deși erau mai puțini și mai slabi; ei au intrat în istorie prin curajul și eroismul rezistenței lor. Astăzi vom vorbi despre un grup mic de oameni, care au apărat ultima frântură de pământ iudaic în războiul cu romanii. Ei au rămas un simbol și un exemplu de eroism. Aceștia sunt sicarii, apărătorii Masadei.

Macheta Palatului de Nord, un adevărat cuib de vultur

Ce este Masada?

Cuvântul „masada” înseamnă fortăreață naturală, iar orice vârf de stâncă sau orice poziție strategică este numită de evrei o masadă. Există însă o Masadă a masadelor, o fortăreață care va primi acest nume ca nume propriu. Se află în Deșertul lui Iuda, în dreptul Mării Moarte, la 440 m deasupra nivelului acestei mări. Se desprinde din masivul muntos al Iudeei, de care este separată prin văi adânci, formând un bastion izolat la care se ajunge cu greu. O singură cărare șerpuitoare, numită Cărarea Șarpelui, poate conduce spre vârful Masadei. Deasupra este o platformă alungită de aproximativ 600 x 300 m, neregulată și puțin înclinată.

Primii care au folosit această poziție strategică au fost regii hașmonei; Alexandru Iannaeus (103-76 î.Hr.) va fi cel care va construi o fortăreață pentru a apăra granița de răsărit a regatului. Irod cel Mare a fost nevoit să se refugieze în această cetățuie în anul 40 î.Hr. când a fost alungat din Ierusalim. Convins de importanța strategică a acestui loc, după ce și-a consolidat domnia, a făcut din Masada cea mai puternică fortăreață pentru a se refugia aici în caz de pericol. A construit două palate, o baie de tip roman, clădiri pentru garnizoana militară și un mare depozit de alimente. Apa a fost asigurată printr-un sistem de cisterne săpate în peretele muntelui și umplute în timpul ploii. Masada a devenit o reședință de iarnă specială, un fel de loc de vacanță.

Romanii vor prelua fortăreața de la iudei și o vor folosi ca punct strategic pentru granița răsăriteană. În interiorul ei, au amenajat un mare depozit de arme și tehnică militară, împreună cu provizii de alimente. În timpul Războiului Iudeo-Roman (66-73 d.Hr.), sicarii, prin vicleșug, vor pune mâna pe Masada, capturând depozitul militar care putea înarma peste 10.000 de soldați. În timpul ocupației sicarilor, s-au amenajat aici o sinagogă și băi rituale micve. Pentru recucerirea Masadei, asediul roman va fi mult mai lung decât la cucerirea Ierusalimului.

Ultimii care vor stăpâni Masada, lăsând urme, sunt bizantinii; poarta și biserica bizantină fiind urmele prezenței lor. Va rămâne părăsită și nevizitată nici chiar de către prădători circa 1.500 de ani până la expediția arheologică a lui Yigael Yadin, din anii 1962-1964. În prezent, este unul dintre cele mai vizitate puncte turistice din Israel.

Epoca de glorie

Irod cel Mare a făcut din Masada nu numai o fortăreață militară, ci și o reședință specială, unde venea cu cei mai distinși oaspeți ai săi. Palatul de nord este o capodoperă, fiind construit pe o creastă de munte foarte abruptă, pe trei niveluri, cu o diferență de 30 de metri între partea superioară și cea inferioară. Este un adevărat cuib de vultur, având coloane și fiind ornamentat cu stuco. De aici avem o priveliște minunată a bazinului Mării Moarte.

Al doilea palat, mult mai mare, cu rol administrativ, a fost construit în mijlocul Masadei. Baia romană cu patru camere e foarte aproape de palatul de nord și era amenajată în partea de nord a complexului de depozite. Este baia cea mai

Tencuială stucă originală de la Masada

bine conservată, putând fi admirată și înțeleasă în funcționalitatea ei. În depozitele de alimente s-au găsit cele 10 ostrace cu numele ultimilor zece bărbați trași la sorți pentru tragedia care a avut loc aici, confirmând astfel povestea lui Iosefus Flavius.

Sinagoga de pe Masada avea bănci de piatră de jur împrejurul pereților, două coloane pentru susținerea tavanului și o cameră specială, *gheniza*, pentru păstrarea sulurilor uzate. În sinagogă și în alte camere din apropiere s-au găsit multe manuscrise din Scripturile Vechiului Testament, vechi de peste două mii de ani.

Tragedia de pe Masada

După ce Ierusalimul a fost cucerit în vara anului 70, sicarii s-au refugiat la Masada, unde au continuat lupta de rezistență. Romanii i-au atacat cu o legiune și două cohorte. Au construit o rampă din pietre și din lemne pentru a ajunge la zidurile fortăreței. Apoi au construit un puternic turn de atac, ce avea și un berbec pentru străpungerea zidului. Cu astfel de arme au reușit să străpungă zidul. Era seara, și generalul a ordonat încetarea asediului și continuarea lui în dimineața următoare.

A doua zi, când au intrat în cetate, nu au găsit niciun om, iar în final i-au găsit morți pe toți locuitorii. Drama celor întâmplare în ultima noapte este relatată de două femei și cinci copii care au rămas în viață, ascunși într-o cisternă cu apă. Iată cum relatează Iosefus ultima noapte din viața sicarilor: „Eliezer ben Yair le-a spus: «Căvenita pedeapsă nu vrem însă s-o primim de la dușmanii noștri cei mai înverșunați, ci de la Dumnezeu, chiar cu mâinile pe care le avem: sancțiunea va fi astfel mai lesne de suportat. Femeile să ne moară nesiluite și străini de lanțurile sclaviei să ne rămână copiii. După aceea să ne oferim unii altora nobilul serviciu prin care ne vom păstra libertatea ca pe cel mai frumos veșmânt de îngropăciune! Dar mai întâi să distrugem prin foc zestrea de preț a fortăreței. Doar proviziile să le păstrăm nevătămate, căci, după moartea noastră, ele vor sluji drept mărturie că nu foamea este cea care ne-a răpus, ci, încă din capul locului, noi am preferat sclaviei moartea!»” (Iosefus Flavius, *Istoria Războiului iudeilor împotriva romanilor*, cartea VII, cap. 8, par. 9, p. 532).

Au decis ca fiecare bărbat să-și omoare familia, apoi zece bărbați, prin tragere la sorți, să-i ucidă pe restul, iar unul să-i ucidă pe cei nouă. Astfel, în noaptea respectivă întreaga comunitate de aproximativ 960 de evrei, bărbați, femei și copii, au preferat moartea decât să devină robii romanilor. Sicarii au fost aripa extremă a sectei ziloților. Ei au recurs la multe fapte de cruzime și omoruri pentru a-și atinge obiectivul lor politico-religios. În final, chiar ei au recunoscut că Dumnezeu este împotriva lor, din cauza comportamentului sângeros. Cu ei se împlinște cuvântul: „Cine seamănă vânt secera furtună” (Osea 8:7).

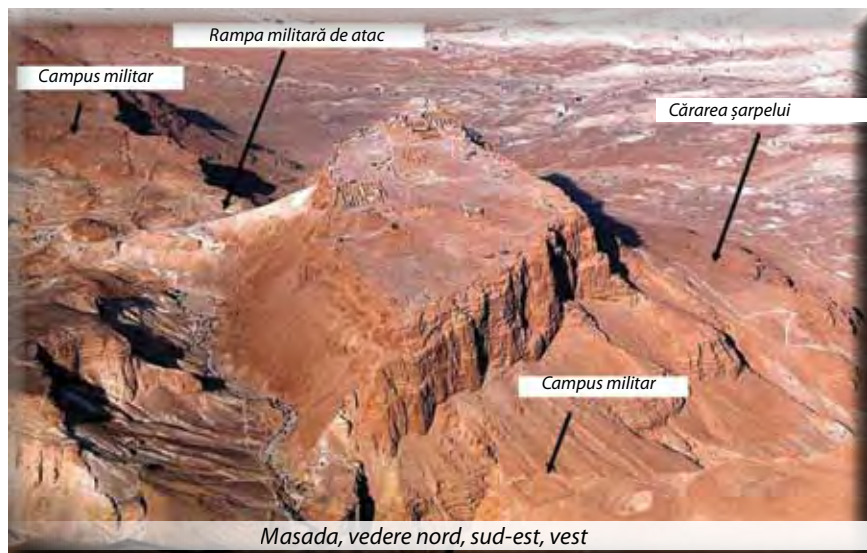
Datorită actului lor de curaj, pentru a înfrunta o armată infinit mai mare, și a hotărârii de a muri decât să devină sclavi, Masada a devenit un simbol al rezistenței față de cele mai mari amenințări. Locul este folosit pentru ceremonii militare speciale. S-a format un laitmotiv care spune: „Masada nu va cădea niciodată!”

Fiecare putere militară și fiecare dictator și-a construit fortărețe militare, socotite inexpugnabile. Credeau că, dacă se vor refugia în interiorul lor, nimeni nu va putea să-i ajungă. Istoria ne arată că nici măcar unul dintre puternicii vremii nu și-a găsit scăparea definitivă în astfel de fortărețe și, mai devreme sau mai târziu, toate au căzut.

David, omul după inima lui Dumnezeu, spunea: „Dar Domnul este turnul meu de scăpare, Dumnezeu meu este stâncă mea de adăpost” (Ps. 94:22). Dacă vom renunța la forță și la sabie și ne vom așeza sub umbra Celui Atotputernic, vom experimenta cea mai sigură protecție. Profetul Osea spunea: „Semănați potrivit cu neprihănirea și veți secera potrivit cu îndurarea. Deșteleniți-vă un ogor nou!” (Osea 10:12). Aceasta să fie fortăreața noastră în timp de pericol! Așa să ne ajute Dumnezeu! ■

Lect. univ. dr. **Traian Aldea** este profesor de arheologie la **Institutul Teologic Adventist**.

Darul SLAVEI

Darul divin al existenței noastre, darul unei noi șanse și darul împăcării cu Dumnezeu culminează prin darul slavei veșnice. Primele trei le-am tratat în articolele precedente. Acum să privim la darul slavei. Evanghelia mântuirii prin har și prin credință (Efes. 2:8) își va rosti ultimul cuvânt salvator la judecată și îl va împlini prin înviere-proslăvire.

Prin judecată, la slavă

Dintotdeauna judecata lui Dumnezeu a avut ca prim scop mântuirea păcătosului. În Vechiul Testament, Ziua Ispășirii, Yom Kippur (Lev. 23:27), era o zi a iertării și a împăcării cu Dumnezeu pentru cei care se apropiau de El cu credință. Tot așa, judecata de la Calvar a slujit iertarea și salvarea noastră. Așa se întâmplă și la judecata preadventă, când ispășirea făcută de Hristos este aplicată celor care se încred în El.

De fiecare dată, judecata se leagă de ispășire, iar ispășirea este primită prin credință. La Sanctuarul din vechime, în Ziua Ispășirii, lucrările credinței erau: o adunare sfântă, smerirea inimii, jertfele și o zi de odihnă (Lev. 23:26-32). Prin adunarea sfântă, la locul ispășirii, israeliții recunoșteau nevoia rămânerii lor în legământ. Prin smerirea inimii își recunoșteau păcatele. Prin jertfele aduse exprimau nevoia lor de a primi ispășirea oferită de Dumnezeu. Prin încetarea muncilor obișnuite recunoșteau că nu pot să facă nimic pentru a merita mântuirea.

Prezentarea jertfelor de către marele-preot și slujirea sângelui în Sfânta Sfințelor (Lev. 16:5-28) arătau spre jertfa Domnului Isus Hristos la Golgota și slujirea Sa ca Mare-Preot în Templul ceresc. Acolo, în Sfânta Sfințelor din cer, Hristos „nu încetează... să prezinte poporul Său desăvârșit în El Însuși... Noi suntem desăvârșiți în El, acceptați în Cel Iubit, doar prin locuirea noastră în El prin credință.”¹

Ziua Ispășirii era și o zi a judecății, în care, cei care împlineau cerințele acelei ocazii erau păstrați în poporul legământului, pe când cei care ignorau ispășirea oferită erau tăiați din poporul lui Dumnezeu. Decizia divină nu se baza pe realizările religioase ale israeliților,

ci pe oferta plină de har a Dumnezeului lor. Această cale unică a salvării lor reiese și din cuvintele: „Aceasta va fi o lege veșnică” (Lev. 16:29). Expresia „lege veșnică” nu se referă numai la recurența zilei ispășirii până la venirea lui Mesia, ci și la mijlocul unic al mântuirii, prin Fiul lui Dumnezeu.² Corespondentul nou-testamental al acestei legi este „Evanghelia veșnică” din Apocalipsa 14:6.

Judecata preadventă (Dan. 7:9-14; Apoc. 14:7) rezolvă o situație similară cu cea a israeliților din Vechiul Testament. Asemenea lor, noi nu avem o neprihănire care să corespundă exigenței absolute a lui Dumnezeu (Rom. 3:9-12,19-28), nu avem nici o putere de a ne trata păcatele prin „faptele Legii” (Rom. 3:21-28; Gal. 2:16). Prin urmare, toți depindem de ispășirea făcută de Dumnezeu prin Fiul Său (Evrei 10:7-10).

Noul Testament, de asemenea, ne învață că făgăduințele Evangheliei devin o experiență vie numai dacă rămânem mai departe „întemeiați și neclintiți în credință”, fără să ne abatem de la „nădejdea Evangheliei” (Col. 1:23). Domnul Isus a accentuat necesitatea rămânerii noastre în El (Ioan 15:5,6) și a răbdării până la sfârșit (Mat. 24:13). Această relație cu Hristos va decide destinul nostru veșnic la judecata preadventă. Înțelegem, astfel, că judecata care este în desfășurare în Templul ceresc nu este focalizată în relația noastră cu Legea lui Dumnezeu, ci în relația noastră cu Isus Hristos. El este Cel care pune Legea în inimile noastre prin Duhul Sfânt (Evrei 8:8-10; 10:16,17), după ce Legea ne-a condus la El (Gal. 3:24). Prin ispășirea și mijlocirea Sa, Isus ne iartă de orice păcat și ne pune într-o nouă relație, de ascultare, cu Dumnezeu.

Vorbind despre judecată, nu putem evita rolul Legii divine. Dar să avem în vedere, pe lângă funcția normativă (1 Ioan 3:4) și juridică a Legii (Rom. 3:9-12; 6:23) și funcția ei de a ne trimite la Hristos (Gal. 3:24). În sensul acesta, când Biblia spune că vom fi judecați după faptele noastre (Mat. 16:27; 2 Cor 5:10; Apoc. 22:12), trebuie să înțelegem o ascultare raportată la Evanghelia și realizată în Hristos (Rom 8:1-4). La judecată, nu relația noastră cu Legea ne va salva, ci relația noastră cu Hristos.

Credința noastră în Isus Hristos înseamnă ascultare de Evanghelia Lui. În formulare negativă, osânda este păstrată pentru cei care „nu cunosc pe Dumnezeu și... nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos” (2 Tes. 1:8; comp. cu Ioan 3:18). Iată că ascultarea de poruncile lui Dumnezeu nu se poate realiza decât prin ascultarea de Evanghelia. În final, mântuirea sau osânda veșnică este decisă de Evanghelia, nu de Lege. La judecată va fi cântărită puterea Evangheliei în viața noastră. Definiția dată de apostolul Pavel Evangheliei cred că ne apare acum mai profundă și mai încurajatoare: „Căci mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede...” (Rom. 1:16).

Ca să ajungem la slavă prin judecată, înseamnă să venim la judecată prin Evanghelie. Ceea ce îi va deosebi pe cei mântuiți de restul omenirii va fi primirea lui Hristos, a Evangheliei întrupate în El. Aceasta va fi „lucrarea” lor fundamentală. Când unii din norodul adunat la Capernaum L-au întrebat pe Isus „Ce să facem ca să săvârșim lucrările lui Dumnezeu?”, El le-a răspuns: „Lucrarea pe care o cere Dumnezeu este aceasta: să credeți în Acela pe care L-a trimis El” (Ioan 6:28,29). Toată ascultarea noastră de Dumnezeu se realizează prin lucrarea credinței, prin totala noastră dependență de Hristos. Slava Lui în noi va fi afirmată de drept la judecată, și manifestată în fapt la arătarea Sa în glorie (Col. 3:4).

Prin înviere și proslăvire, la slavă

Ținta finală a planului divin este restaurarea noastră și înnoirea Planetei Pământ (Rom. 8:18-23). Prima fază a restaurării noastre este nașterea din nou. Fără această experiență, nimeni „nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3:3). Fără această experiență, nu putem înțelege natura împărăției lui Dumnezeu. Primul pas al nașterii din nou este descris în parabola fiului risipitor prin cuvintele: „și-a venit în fire” (Luca 15:17). Cu alte cuvinte, devenim conștienți de condiția noastră tragică și de neputința noastră de a schimba ceva prin noi înșine. În același timp, trecem, în relația noastră cu Dumnezeu, de la antagonism la cooperare. Răspundem Evangheliei prin credință. Ne însușim făgăduințele lui Dumnezeu prin acceptarea lui Hristos în viețile noastre.

A doua fază este creșterea noastră spirituală în Hristos, adică sfințirea. Este schimbarea caracterului și comportamentului nostru după chipul lui Isus. „Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului” (2 Cor. 3:18). Această transformare este tot atât de radicală ca și convertirea, dar se desfășoară pe parcursul întregii noastre vieți. Este o schimbare supranaturală, prin Duhul Sfânt (Gal. 5:22,23).

Nici convertirea, nici sfințirea nu schimbă natura noastră păcătoasă, cu tendințele ei spre rău. Schimbarea aceasta se va produce doar în a treia fază, în evenimentul înviere-proslăvire. Cei adormiți în Hristos (1 Tes. 4:16) vor învia în trupuri proslăvite, iar mântuiții găsiți în viață vor trăi aceeași experiență a înnoirii naturii lor (1 Cor. 15:51-53). Înnoirea noastră fizică și spirituală va fi absolută și veșnică. Nu putem descrie această experiență pe care n-am trăit-o încă. Apostolul Ioan spune că „ce vom fi, nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El” (1 Ioan 3:2). Apostolul surprinde relația cauză-efect dintre actul vederii lui Isus la revenirea Sa și transformarea noastră, ca să fim ca El. Acum privim la Isus prin credință, și caracterul nostru este schimbat „din slavă în slavă” (2 Cor. 3:18). În ziua arătării Sale, vom privi la El și vom fi schimbați într-o clipă în ființe proslăvite (1 Cor. 15:51-53).

Evenimentul înviere-proslăvire ne sugerează câteva aspecte ale lucrării lui Dumnezeu în viețile noastre: (a) nimeni nu va cunoaște starea desăvârșirii fizice și psihice până în acel moment; (b) natura fără păcat, în sens absolut, o vom dobândi numai atunci; (c) restaurarea finală deplină va veni în același timp pentru cei morți în Hristos și pentru cei vii în Hristos (Evrei 11:39,40); (d) această schimbare radicală va fi completă și veșnică. Pentru prima dată, după căderea în păcat, cei mântuiți vor avea natura pe care au avut-o Adam și Eva înainte de cădere.

În așteptarea acelei stări, nimeni să nu neglijeze pocăința și sfințirea vieții. Perspectiva proslăvirii să nu ducă pe nimeni la concluzia

falsă că desăvârșirea caracterului este imposibilă, atâta vreme cât legea păcatului este încă în noi. Apostolul Ioan ne avertizează în acest sens: „Oricine are nădejdea aceasta în El, se curățește, după cum El este curat” (1 Ioan 3:3). În nădejdea vederii lui Isus și a proslăvirii, ne curățim de orice păcat prin jertfa lui Hristos, atotputernică în noi prin Duhul Sfânt. Relația dintre jertfa Mântuitorului nostru și puterea Duhului Sfânt în noi este minunat descrisă în 1 Petru 1:18-23. Citiți, vă rog, acest fragment chiar acum, în timp ce lecturați acest articol... Ați remarcat, cred, rodul jertfei lui Hristos în noi prin Duhul Sfânt: „v-ați curățit sufletele prin Duhul, ca să aveți o dragoste de frați neprefăcută, iubiți-vă cu căldură unii pe alții, din toată inima” (vers. 22).

Odată cu proslăvirea mântuiților, calea va fi pregătită pentru un „cer nou și un pământ nou” (Apoc. 21:1). După mileniu (Apoc. 20), timp în care pământul va fi „pustiu și gol” (Ier. 4:23; comp. cu Apoc. 19:11-21), Dumnezeu va recrea fața pământului nostru și Își va așeza cortul Său aici (Apoc. 21:1-3).

Cei care ascultă de Evanghelie vor primi darul slavei prin judecata premilenială și înviere-proslăvire. Cei care nu ascultă de Evanghelie (2 Tes. 1:8) vor pierde darul slavei prin judecata milenială și înviere-osândă (Apoc. 20:5-15). Primii se vor bucura de slavă eternă. Ceilalți vor trece în inexistență eternă. Deosebirea dintre ei nu va fi una spațială (cer-iaed) și de stare (bucurie veșnică-chinuri veșnice), ci deosebirea dintre a fi sau a nu fi, a avea sau nu viață: „Cine crede în Fiul, are viața veșnică; dar cine nu crede în Fiul, nu va vedea viața” (Ioan 3:36). „Cine are pe Fiul, are viața, cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu, n-are viața” (1 Ioan 5:12).

Prin Domnul nostru Isus Hristos suntem iertați, socotiți neprihăniți și sfințiți. Prin El vom fi achitați la judecată. Prin El vom fi înviați-proslăviți și înălțați în slavă. Slava Lui va fi slava noastră. Locul nostru de har va fi în corul unit al făpturilor înveșnicite, care vor cânta „A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor!” (Apoc. 5:13). Amin! ■

Adalbert Orban este pastor în Atlanta, S.U.A.

¹ Ellen G. White, *Faith and Works*, p. 105-107.

² Helmut Ott, *Created for Life* (College Press LLC, Collegedale, TN, 2009, p. 205).

Treci în Nigeria și ajută-ne!

Motto: *Noaptea, Pavel a avut o vedenie: un om din Macedonia sta în picioare și i-a făcut următoarea rugămintă: „Treci în Macedonia și ajută-ne!” (Faptele apostolilor 16:9)*

Era prin anii '70, când l-am întâlnit pe Akin Obisanya. Venise din Nigeria să studieze medicina la București. Deși plecase pentru un scop nobil de acasă, Akin nu ducea tocmai viața pe care și-o planificase. Consuma alcool și droguri. Dezorientat și fără motivații, se gândea chiar la sinucidere.

În contextul acesta întunecat, a fost abordat de o tânără care i-a spus că Isus murise pentru oameni ca el, i-a dat să citească literatură creștină și l-a pus în contact cu Biserica Adventistă. Akin Obisanya a hotărât să încheie legământ cu Domnul prin botez. Tânăra care îi adusese speranța mântuirii, pe nume Mariana Stanciu, i-a devenit mai târziu soție. Și, pentru că amândoi absolviseră Facultatea de Medicină, au hotărât să își folosească acest talant lucrând pentru Domnul, în Nigeria.

Reîntâlnirea

În 2005, dr. Akin Obisanya a venit la Loma Linda. Era responsabilul spitalelor și clinicilor adventiste din Nigeria, sub coordonarea Universității din Loma Linda (Adventist Health International) și venise să anunțe că demisionează din cauza greutăților întâmpinate și din cauza unor probleme personale de sănătate.

Înainte de a face acest lucru, i-am sugerat să viziteze Biserica Adventistă română din Loma Linda și să spună fraților experiența pe care o trăiește în Nigeria. A fost un Sabat deosebit, la finalul căruia, după apelul făcut de Nicu Butoi, membrii au răspuns prin daruri consistente.

Dumnezeu are căile Sale. Ca și Iona care a fost întors din fuga lui, și Akin a renunțat la gândul demisiei și s-a întors încurajat de promisiunea că va fi susținut. În Nigeria, milioane de musulmani îl așteptau să le aline bolile trupului, dar mai ales pe cele ale sufletului.

Chemarea

Nu m-am gândit niciodată să merg în Nigeria. Dar gândurile noastre nu sunt și gândurile Domnului. La invitația lui Akin, am răspuns: „Nu sunt nici doctor, nici asistent, nici măcar felcer. Nici construcții nu am lucrat. Eu sunt croitor. Ce așa putea face eu în Nigeria?”

Nu am promis nimic, dar timp de câteva luni m-am rugat: „Doamne, arată-mi dacă este voia Ta să merg în Nigeria!” Într-o noapte, m-am trezit cu același gând, am îngenuncheat și m-am rugat stăruitor: „Doamne, dacă Tu ai de adus ceva la îndeplinire spre slava Ta, Te rog să îmi arăți în această noapte!” După ce am adormit, am visat că eram în Nigeria, uitându-mă la câțiva bărbați africani care încercau să pregătească un teren pentru a construi ceva. Acolo erau și două femei care se uitau mirate la o mașină de cusut pentru că nu știau cum să o folosească.

Dimineața i-am istorisit visul soției mele și i-am spus că m-am hotărât să merg în Nigeria.

I-am scris lui Akin, anunțându-l și pe el de decizia luată.

Nigeria: prima impresie

Avionul a aterizat în Lagos, fosta capitală a Nigeriei. M-au întâmpinat Akin și câțiva frați. Am înnoptat în Lagos. Dimineața am plecat cu mașina spitalului, veche și uzată, parcurgând 120 de km până în orașul Ile-Ife, în 12 ore.

Ajunși la Ile-Ife, Mariana, soția lui Akin, ne aștepta cu o masă pregătită după tradiția culinară din România.

Casa în care locuiau avea gratii de fier la ferestre și la ușă. Am fost surprins să văd că și în interior, la ușa care desparte holul de cele două camere avea de asemenea grilaje și lacăte. „Măi fraților”, am zis eu, „voi sunteți aici ca la pușcărie! De ce vă încuiați așa cu grilaje și lacăte?” „Akin este mai mult plecat, a spus Mariana, iar când vin hoții, cum s-a întâmplat de multe ori, până sparg cele două uși, am timp să chem poliția.”

Spitalele Nigeriei

Am vizitat spitalul din Ile-Ife. Acesta era într-o stare deplorabilă. Avea 250 de paturi. Sala unde opera Mariana nu avea aer condiționat, temperatura fiind de 40 C°. A fost foarte bucurată când, din fondurile pe care le-am adus, a putut să cumpere un ventilator electric.

Când am văzut morga, o magazie dărăpănată plină cu osemintele unor persoane decedate, care nu mai fuseseră ridicate de familii, am zis: „Măi copii, voi sunteți niște eroi.” Akin mi-a răspuns: „Cu Mariana doctoriță albă, puteam să fim milionari aici.” „Dar”, a intervenit Mariana, „am promis Domnului că Îl vom sluji. Atunci când eram în facultate, aveam probleme pentru că nu mergeam sâmbăta la cursuri. Am încheiat un legământ cu El, făgăduindu-I că, dacă mă va ajuta să termin facultatea, Îl voi sluji toată viața ca misionară. Nu voi călca acest legământ, indiferent de greutățile care vin, pentru că știu că Domnul este cu noi.”

După câteva zile, am mers împreună cu Akin în orașul Jingre din nordul Nigeriei, să vedem un alt spital adventist. Acest spital, fondat în 1947, avea o capacitate de 107 paturi. Un singur doctor lucra aici. Dacă spitalul din Ile-Ife era deplorabil, acesta din Jingre era de plâns. Tavane căzute, pereți găuriți, geamuri sparte, înlocuite cu placaje. Pentru spălat și dezinfectat se folosea un butoi, în care se fierbea apă, apoi se spăla cu mâna.

Am mai văzut două dispensare, care arătau ca niște grajduri, și o clinică, în care 35 de bolnavi stăteau pe paturi din fier fără saltele. Pentru că nu aveau doctor, îi îngrijea o asistentă. Copiii erau sumar îmbrăcați, murdari

din lipsă de apă și cu picioarele crăpate. „Aici nu avem ce face, decât o rugăciune”, a zis Akin. Mi-au dat lacrimile și am înțeles de ce voia să își dea demisia.

„Doamne, care este planul Tău?”

Mă rugam Domnului

să îmi arate care era planul Său cu mine în Nigeria. Am observat nevoia de constructori pentru clădirile degradate, dar ce semnificație avea mașina de cusut din visul meu? Mă gândeam că, dacă ar exista un atelier de croitorie, am putea confecționa cămășuțe pentru copilași. Sau am putea instrui tineri să lucreze croitorie pentru spitale și dispensare. Nu am terminat acest gând că am văzut în Jingre un atelier-școală de croitorie. Semăna mai mult cu o magazie. Avea pământ pe jos, tavanul găurit și câteva mașini de croitorie cu pedală. Și fiindcă proprietarul acestui atelier era chiar prezbiterul adventist din Jingre, ne-am înțeles cu el să confecționeze cămăși pentru copii și să-i învețe și pe alți tineri tainele croitoriei. Am lăudat pe Domnul pentru împlinirea visului meu.

Am făcut planul ca, în incinta spitalului din Jingre, să construim un atelier de croitorie. Însă planul s-a extins, iar acum este în construcție un atelier mai complex, capabil să ofere instruire în mai multe meserii. Între timp, prezbiterul din Jingre, Gambo, a instruit câțiva tineri care au confecționat cămășuțe pentru copii.

Implicarea bisericii

Când m-am întors în America, le-am povestit fraților din Loma Linda, Sacramento California și Fenix Arizona lucrurile făcute în Nigeria prin harul Domnului și prin darurile lor. Mai mulți și-au exprimat dorința de a face vizite misionare în Nigeria și doi misionari laici au fost sponsorizați pentru a lucra printre musulmanii nigerieni.

În prezent, Mariana și Akin lucrează în spitalul din Jingre. Clădirea spitalului și cele două dispensare au fost renovate, iar spălătoria a fost dotată cu mașini de spălat. A mai fost renovată și o clinică din orașul Ibadan, oraș cu peste 10 milioane de locuitori. Această clinică se află în administrarea spitalului din Ile-Ife, fiind și o sursă de susținere financiară a spitalului.

Din această experiență am înțeles că, pentru a fi misionar, nu trebuie neapărat să ai pregătire de pastor sau medic. Singura condiție este să te dedici misiunii de salvare a sufletelor, oriunde ai fi și orice ai lucra.

Domnul Hristos să fie lăudat și El să binecuvânteze pe toți cei care, prin rugăciuni și daruri, au făcut ca speranța să răsară și peste acest colț de lume atât de întunecat de suferință. **MARANATHA!** ■

Daniel Popescu este din România, dar din cauza unor probleme medicale în familie, a fost nevoit să se stabilească în Loma Linda.

Urme pe Stâncă

Luna decembrie în istoria adventistă

20 decembrie 1849 – A murit William Miller. După ce predicase cu multă convingere că Domnul Isus este gata să vină, William Miller se stinge din viață cu același dor exprimat pentru ultima oară cu doar câteva ceasuri înainte de moarte: „Spune-le (fraților) că avem dreptate. Venirea Domnului este aproape, dar ei trebuie să aibă răbdare și să Îl aștepte.” Avea 67 de ani, și de 34 de ani purta în suflet visul că ochii săi Îl vor vedea foarte curând pe Mântuitorul iubit. Chiar dacă, sub influența colaboratorilor săi apropiați nu a primit adevărul despre Sabat și Sanctuar, Ellen White vorbește despre ziua în care trâmbița lui Dumnezeu îl va chema la viața pe care a dorit-o și a predicat-o cu atâtă drag.

Decembrie 1844 – Ellen White a primit prima viziune despre călătoria poporului advent către Cetatea lui Dumnezeu. Pe vremea aceea, avea doar 17 ani. În dimineața acelei zile de decembrie, Ellen Harmon se afla împreună cu alte 4 femei la altarul familial în rugăciune. Chiar dacă viziunea a fost tipărită abia în 1846, ea fusese împărtășită

imediat fraților din Portland care au primit-o ca pe o lumină din cer. Viziunea a fost mijlocul lui Dumnezeu de a încuraja mica grupă de credincioși, dar și un adevărat test al ascultării atât pentru Ellen Harmon care trebuia să spună mesajul tuturor, cât și pentru așteptătorii care trebuiau să primească adevărul de la „cel mai slab dintre cei slabi”.

30 decembrie 1902 – Focul a distrus Review and Herald, cea mai cunoscută casă de editură adventistă. Este important de amintit că la data nefericitului eveniment, presele de tipar erau gata pentru a scoate 5.000 de copii ale cărții lui Kellogg, *Templul viu*. Cartea fusese inițial concepută ca o lucrare pe teme medicale, din vânzarea căreia să se poată reconstrui Sanatoriul Battle Creek, distrus și el de foc în luna februarie a aceluiași an, dar pentru că avea în ea idei panteiste nu primise acordul Conferinței Generale pentru publicare. Totuși Kellogg a făcut presiuni pentru tipărirea ei, dar focul a împiedicat planurile lui îndrăznețe. ■

Adrian Neagu, pastor

Istorie și SPERANȚĂ

– întâlnirea pastorilor pensionari, Stupini, 2011 –

Motto: „De aceea noi nu cădem de oboseală. Ci chiar dacă omul nostru de afară se trece, totuși omul nostru dinăuntru se înnoiește din zi în zi.” (2 Corinteni 4:16)

O dinioară, când vasele Templului de la Ierusalim au fost folosite de Belșatar în scopul proslăvirii idolilor și al satisfacerii poftelor sale nelegiuite, o mână ciudată a așternut pe zid, în fața celor prezenți, condamnarea Cerului pentru faptele lor. În noaptea aceea, Babilonul a căzut în mâna mezilor și a perșilor care, mai târziu, au dat dezlegări pentru reabilitarea locurilor și a obiectelor sfinte.

Asemănătoare acestei istorii este și povestea Institutului Biblic de la Stupini. Ca și templul de la Ierusalim, clădirea de aici a fost construită special pentru a fi dedicată Domnului ca loc de închinare al credincioșilor și de formare a lucrătorilor Săi. Mai multe generații de slujitori au ieșit de aici gata pregătiți să lucreze în via Domnului.

Stăpânitorii lumii acesteia au avut însă propriile planuri cu locul și clădirile de la Stupini. Zeci de ani, centrul de la Stupini a fost folosit pentru cu totul alte scopuri decât cele pentru care a fost dedicat. Însă la fel ca în cazul Babilonului de altădată, judecata lui Dumnezeu a căzut în ceasul în care nu se gândeau, peste cei care foloseau vasele și clădirile Domnului în alte scopuri.

Astăzi, centrul de la Stupini este din nou un loc în care se pregătesc lucrători, unde se desfășoară întâlniri de instruire și unde Dumnezeu este proslăvit.

Elevii de altădată se întorc la școală

Tot aici se întorc în fiecare an foștii elevi. Cu nostalgie și bucurie,

absolvenții Institutului Biblic de altădată se adună în ultimul Sabat din luna august pentru a depăna amintiri, pentru a se încuraja în purtarea crucii și pentru a-I mulțumi Domnului pentru harul și călăuzirea Sa. Râvna de altădată, greu de găsit în bisericile laodiceene de azi, reînvie în adunarea celor care au fost purtători de stindard.

Nucleul principal al întâlnirii de la Stupini este format din pastorii pensionari; însă aici sunt bine-veniți toți cei care au avut de-a face, într-un fel sau altul, cu vestirea soliei celor trei îngeri, fie că au fost angajați sau nu. Cei care vin aici poartă cu ei amintiri și mărturii ale modului în care Dumnezeu i-a condus și a călăuzit lucrarea Sa. Sunt toți o istorie vie, care poartă cu ea biruințe, înfrângeri, răni vindicate sau nevindicate.

În fiecare an, întâlnirea cuprinde discuții și cuvântări în care cei prezenți au ocazia să rostească cuvinte de mulțumire la adresa lui Dumnezeu, să povestească experiențe și să depene amintiri. Se formează un cor, se rotesc poezii, se cântă și se înalță rugi fierbinți.

Mesajul principal de anul acesta a fost rostit de fratele Teodor Huțanu, președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România. „Noi de ce n-am putut?” (Marcu 9: 28), a fost întrebarea ucenicilor neputincioși, care tocmai pierduseră o luptă cu vrăjmașul. Remediul indicat de Domnul Hristos este simplu, nespectaculos și mereu eficient: „Acest soi de draci nu poate ieși decât prin rugăciune și post” (Marcu 9:29). Rețeta este valabilă și astăzi pentru așteptătorul înfrânt și epuizat de atâtea programe și tehnici,

bune în sine, dar ineficiente în lipsa rugăciunii și a postului.

Chipuri și amintiri

Și pentru că a fost întâlnirea lor, este rezonabil să îi lăsăm să-și spună părerea. Așa că m-am apropiat de unii dintre ei, ascultându-le și notându-le amintirile și răspunsurile.

„Aici era sala de Vechiul Testament”, îmi spune fratele Baston, arătându-mi una dintre încăperi, „iar acolo învățam dogmatică”. Fratele Ioan Baston, acum de 85 de ani, a împlinit totodată 55 de ani de activitate pastorală. Originar din Galați, fratele Baston a slujit ca pastor și contabil în Conferința Moldova și în Conferința Transilvania de Nord. Acum locuiește la Ploiești și răspunde cu plăcere tuturor solicitărilor Conferinței Muntenia.

Curierul Adventist: Frate Baston, cunoașteți credința adventistă de mic. 55 de ani ați slujit ca pastor. Cum explicați faptul că Domnul încă nu a venit?

I.B.: Domnul nu cunoaște nici grabă, nici întârziere. Revenirea Sa depinde, întrucâtva, și de noi. Iar noi nu suntem gata. De fapt, Domnul ne așteaptă pe noi, și nu noi pe Domnul.

C.A.: Cum vă simțiți la această întâlnire?

I.B.: În fiecare an aștept cu nerăbdare această ocazie unică, în care ne întâlnim vechii prieteni. Atâți câți mai suntem, pentru că de la mine din clasă, din 11, mai trăim doar 2. Așa că mă bucur că ne mai putem întâlni.

C.A.: Cum caracterizați corpul pastoral de astăzi?

I.B.: Îi văd pe tinerii noștri pastori pregătiți, cu spirit misionar și de

sacrificiu. De asemenea, sunt atenți la diversele probleme ale comunităților și încearcă să le rezolve. Le recomand să facă totuși mai multe vizite și să fie mai aproape de problemele directe ale oamenilor.

C.A.: *Vă simțiți respectat în biserică?*

I.B.: În general, frații mă respectă și chiar dacă anii au trecut peste noi, biserica încă nu ne-a uitat.

Un alt frate, Gheorghe Lăiu, îmi spune că de-a lungul timpului a păstorit 87 de biserici, fiind mutat de 13 ori. „87, măi frate, și să le numeri este greu!” „Mergeați pe jos?” întreb eu. „Numai pe jos am făcut pastorația. Păi, ce, erau mașini ca acum? Mergeam pe jos, dar nu eram nici grăbiți, nici întârziați. Oamenii erau cu noi și noi eram cu oamenii. Am activat 35 de ani ca angajat, dar fac și acum lucrare.”

Apropiindu-se bine de 90 de ani, fratele Lăiu locuiește la Piatra-Neamț. Cu un an în urmă, i-a murit soția, în timp ce își făcea studiul de dimineață. Deși a plecat o vreme să locuiască la copii, s-a întors înapoi la Piatra Neamț. „Eu nu pot să stau departe de biserici. Am venit înapoi la bisericile mele.” I-am adresat și dumnealui câteva întrebări.

C.A.: *Frate Lăiu, cum vedeți biserica de azi?*

G.L.: Este diferită de cea din tinerețea mea. Din păcate, diferența aceasta nu este pozitivă. Prea multă zarvă și agitație în casa Domnului! Lui Dumnezeu nu I se dă respectul cuvenit. Apoi, fiecare face cam ce vrea. Este așa... un libertinism general.

C.A.: *Vă simțiți respectat în biserică?*

G.L.: Da. Noi, cei mai în vârstă, ne bucurăm de respect și considerație atât din partea conducerii bisericii, cât și a fraților, în general.

C.A.: *De ce credeți că Domnul întârzie?*

G.L.: Domnul nu întârzie, noi întârziem. Și, pentru că nu suntem pregătiți, El ne așteaptă pe noi.

M-am apropiat apoi de o familie frumoasă: Jenica și Nicolae Tănase. De 52 de ani în activitatea pastorală, familia Tănase a slujit de-a lungul timpului în mai multe districte din Conferința Muntenia, dar în mod special în județul Brăila. Acum locuiesc la Târgoviște, dar merg împreună cu bucurie acolo unde îi trimite Conferința. Pentru că experiența de viață și lucrarea dumnealor este mult mai bogată decât ar încăpea pe paginile unei reviste, am consemnat, cu această ocazie, doar câteva opinii.

C.A.: *Soră Jenica, spuneți-ne care a fost rolul și aportul dumneavoastră la activitatea pastorală a soțului?*

J.T.: Nu am ezitat să merg cu soțul meu în comunitățile în care slujea și mi-a plăcut să îl însoțesc în vizite. Oamenii se simțeau foarte bine cu noi și în mod deosebit surorile puteau să îmi spună acele lucruri pe care nu le puteau împărtăși cu altcineva.

Un alt lucru care m-a preocupat a fost să cunosc cât mai multe remedii naturale. Și cum aproape în fiecare casă sunt probleme de sănătate, îmi împărtășeam cunoștințele cu cei care aveau nevoie.

C.A.: *Ce sfat dați păstorișelor tinere de astăzi?*

J.T.: Să-și iubească familia și să iubească lucrarea soțului lor. Să îl însoțească în biserici și în vizitele pe care le face la domiciliu, atunci când poate. Și, de asemenea, prin decență și modestie, să fie un exemplu în ce privește înfățișarea exterioară.

C.A.: *Frate Tănase, ce reprezintă Biserica Adventistă pentru dumneavoastră?*

N.T.: Am intrat în Biserica Adventistă la vârsta de 16 ani. Am activat cu drag. Este biserica în care poți să te dezvolți, în care putem crește demn. Este biserica unde eu am găsit toate răspunsurile pentru timpul acesta. Sunt convins că Dumnezeu conduce această biserică.

C.A.: *Ce ar trebui schimbat în biserica noastră?*

N.T.: Având în vedere că poporul advent este cel care va întâmpina pe Domnul, ar trebui să iubim biserica și să o susținem cu tot ce avem și suntem.

De asemenea, ar trebui să insistăm mai mult pe caracterul special al lucrării de mijlocire și de cercetare pe care Domnul Isus o desfășoară chiar acum în cer pentru noi. Făcând astfel, vom fi pregătiți să Îl întâmpinăm când va veni.

Despre ei

Pentru a ne face o imagine completă, iată câteva date în ce privește componența și activitatea pastorilor pensionari. În România sunt înregistrați circa 156 de pensionari care au activat în cadrul Bisericii Adventiste. Din numărul acestora fac parte și soțiile pastorilor care au trecut la odihnă și persoane care au lucrat în activități auxiliare (personal TESA). Dintre cei 156 de pensionari, 114 sunt pastori.

Pentru diferite activități și proiecte întreprinse, pensionarii adventiști sunt coordonați de un comitet ales de ei, din care, la momentul actual, fac parte următorii: Constantin Bălan (președinte), Lucian Enache (secretar) și Ion Geantă (casier). ■

Redacția revistei *Curierul Adventist*

Pe urmele pașilor Tăi

– ședința comitetului de buget al Uniunii de Conferințe –

Zilele sfârșitului de toamnă alunecă mai ușor, parcă, în sorbul istoriei, făcând loc anului ce se grăbește să pună stăpânire pe timpul nostru. Astfel că anul 2012 bate la poarta vremii, iar pentru a-l folosi eficient avem nevoie să îl întâmpinăm nu numai cu urări frumoase și intenții bune, dar și cu planuri bine ticluite și scopuri precise.

În acest sens, Comitetul Executiv al Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea s-a întrunit pentru a evalua activitatea din acest an și pentru a stabili planuri și proiecte pentru anul 2012. Ședința pentru buget s-a desfășurat luni, 21 noiembrie 2011, la sediul Uniunii Române.

Jertfa de dimineață

Înainte de a începe lucrările zilei, participanții s-au apropiat mai întâi să aducă Domnului o jertfă de mulțumire și să își consacre inimile Duhului Sfânt. Cu această ocazie, fratele Gabriel Maurer, secretarul Diviziunii Euro-Africa, a îndemnat ascultătorii să descopere bucuria mântuirii și să aibă încredere în împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu. Momentul rugăciunii a fost unul cu totul special, participanții urmând modelul de rugăciune al lui Daniel, care cuprindea: lauda, cererea de iertare, prezentarea nevoilor și din nou proslăvirea lui Dumnezeu

(Daniel 9). Acest lucru s-a făcut la propunerea sorei Raluca Ștefan, care a susținut această formă de rugăciune și la ședința comitetului Diviziunii Euro-Africa.

Biserica în cifre

1. Raportul secretarului (Ioan Câmpian-Tătar)

Mandatul Bisericii este acela de a vesti Evanghelia, iar acolo unde Evanghelia este vestită au loc și botezuri. Deși anul 2011 nu s-a încheiat, avem ocazia să privim în urmă și să vedem drumul parcurs din perspectiva statisticii. Cartea biblică Faptele apostolilor ne arată că bisericii primare nu îi era teamă de statistici, iar Duhul lui Dumnezeu l-a inspirat pe doctorul Luca să includă în raportul său date statistice cu privire la botezuri și creșterea bisericii. Ele vorbesc într-un anume fel despre direcția în care ne îndreptăm și despre lucrarea Duhului Sfânt în biserică.

Astfel, aflăm că în primele trei trimestre ale acestui an, numărul membrilor adventiști a scăzut cu 250 de persoane, ajungând la 67.354. Dacă vom compara această cifră cu numărul cetățenilor României, așa cum a fost stabilit la recensământul din 2002 (21.082.989), se va observa că avem un adventist la 313 persoane. În tabelul de mai jos putem urmări situația în fiecare Conferință.

Situație statistică membri 1 ian. – 30 sept. 2011

Conferință	Nr. membri 1 ian. 2011	Intrări		Ieșiri			Ajustări	Nr. membri 30 sept. 2011	Rată creștere
		Botez + mărt.	Scris. rec.	Scris. rec.	Deces	Excludere			
Banat	6.901	119	148	161	90	45	- 46	6.826	- 1,09
Moldova	12.757	263	79	157	128	64	+ 21	12.771	+ 0,10
Muntenia	18.909	382	161	255	204	105	- 19	18.869	-0,22
Oltenia	11.755	205	136	174	197	77	0	11.648	-0,92
Trans. Nord	7.844	150	76	98	131	60	0	7.781	-0,81
Trans. Sud	9.438	194	111	104	127	53	0	9.459	+0,22
Total	67.604	1.313	711	949	877	404	- 44	67.354	-0,37

2. Raportul trezorerului (Eduard Căluțaru)

Din punct de vedere financiar, anul 2011 a continuat tendința remarcată în ultimul timp, de scădere față de perioada precedentă. Astfel, în primele 9 luni ale anului, zecimea a fost de 38.757.692 lei, cu 0,3% mai mică față de aceeași perioadă a anului trecut, iar ca sumă absolută, scăderea este de 100.173 de lei. Dacă luăm în calcul și

rata de 4% a inflației, avem o scădere de 4,2% a zecimii în perioada menționată.

Situația este diferită însă în ceea ce privește darul Școlii de Sabat. Acesta se ridică la suma de 1.847.095 lei la data de 30 septembrie 2011, având o creștere brută de 6.353 lei (în procente – 0,35%) față de aceeași perioadă a anului 2010.

Dincolo de aceste cifre, se observă credincioșia membrilor adventiști, care, în ciuda vremurilor de criză prelungită și a dificultăților financiare, au făcut din lucrarea lui Dumnezeu prioritatea vieții lor. Acest lucru este determinat de faptul că noi slujim unui Dumnezeu care nu cunoaște niciun fel de crize.

Privind spre viitor

Dumnezeu a organizat biserica Sa pentru ca în timpul de așteptare al revenirii Domnului Hristos să pregătească lumea pentru acest mare eveniment. Planurile și proiectele prezentate cu ocazia acestui comitet au menirea de a face din anul 2012 un drum al venirii Sale.

Astfel, deschiderea acțiunilor misionare în anul care urmează se va face prin proiectul care prevede răspândirea la cât mai multe persoane interesate a cărții *Tragedia Veacurilor*. Începând cu 21 ianuarie, fiecare credincios este chemat să participe la acest program, dând această carte persoanelor doritoare.

Pe lângă această acțiune, în anul 2012, se dorește dezvoltarea posibilităților de misiune pe internet. Având în vedere că internetul aproape că reprezintă o lume de sine stătătoare și foarte mulți tineri trăiesc doar în această lume virtuală, Biserica Adventistă dorește ca fiecare comunitate locală să aibă propriul ei site. Această lucrare este deja realizată în proporție de 40%, urmărindu-se finalizarea ei. De asemenea, se dorește dezvoltarea unui **site pentru misiune pe internet** (www.misiunepe.net).

La acest capitol al misiunii, Uniunea Română dorește să preia planul Conferinței Generale cu privire la evanghelizarea marilor orașe. Planul acesta are în vedere ca în perioada 2012-2015 să fie evanghelizate 650 orașe mari de pe întreg mapamondul, începând cu orașul New York. Uniunea Română urmează să discute și să stabilească modul de aplicare a acestui plan în țara noastră.

Fiecare departament a prezentat modalitățile prin care dorește ca în anul 2012 să netezească drumul Celui așteptat. Acestea vor fi transmise pastorilor și bisericilor pentru a fi cunoscute și însușite de fiecare membru.

Anul 2012 va fi unul special pentru Editura Viață și Sănătate. Planul este ca în anul care urmează, editura să își mute activitatea într-un sediu nou, care va fi construit

pe terenul achiziționat în orașul Pantelimon (jud. Ilfov). Pe linie publicistică, editura bisericii noastre și-a propus traducerea volumului *Andrews Study Bible*. În românește, acest volum va fi o Biblie în versiunea Cornilescu, la care se va adăuga comentariul și explicațiile scrise de cei mai pregătiți profesori adventiști de la Universitatea Andrews.

Momente speciale

Programul de lucru al Comitetului de Buget a inclus și două momente speciale. Primul dintre acestea a constat în recunoașterea și aprecierea activității a patru membri adventiști, care prin implicarea lor, au făcut ca lucrarea bisericii să aibă izbândă. Acești frați au primit o plachetă de recunoștință și, prin rugăciune, s-a mulțumit Domnului pentru activitatea lor. Astfel, au primit apreciere următorii frați: Aron Moldovan, pentru emisiunea de la Radio Vocea Speranței „Vremea Întrebărilor”; Dănuț Liga pentru implicarea în anumite proiecte educative și de libertate religioasă; Ene Paulini, pentru înființarea școlii postliceale sanitare „Doctor Luca” din Brăila; și Remus Bența pentru înființarea și susținerea societății oamenilor de afaceri adventiști ASI România.

Celălalt moment special a constat în prezentarea și încredințarea în mâna Domnului a familiei Ionuț și Loredana Croitoru care urma ca a doua zi să plece ca misionari în Malawi. Planul este ca timp de cinci ani, această familie să inițieze și să gestioneze activitatea într-o școală adventistă de meserii, singura de acest fel din Malawi.

Întâlnirea s-a desfășurat într-o atmosferă de părtășie frățescă și de consacrare pentru lucrarea lui Dumnezeu. Necesitatea unei lucrări mai viguroase, cât și urgența îndeplinirii mandatului lăsat de Mântuitor bisericii au animat inimile celor prezenți. Gândul că Domnul vine curând a făcut ca tema redeșteptării și reformei să rămână preocuparea principală a bisericii lui Hristos.

Redacția revistei *Curierul Adventist*

Dăruind speranță

– convenția anuală ASI România –

În perioada 7-8 octombrie 2011, a avut loc la Stupini, Brașov, cea de a XXIII-a Convenție anuală ASI desfășurată sub motto-ul: „Aruncă-ți pâinea pe ape, și după multă vreme o vei găsi iarăși!”

Deși generos la prima vedere, un asemenea motto, dacă este asumat, poate deveni, mai ales în zona afacerilor, extrem de riscant. Această zonă a existenței umane are două mari deziderate: câștigul și supraviețuirea. Etica în afaceri, buna-credință, onestitatea, încrederea sunt termeni care pot părea vetuști sau cel puțin neproductivi, sau nerentabili.

Aceste temeri nu au indus limitări celor care au participat la întâlnirea oamenilor de afaceri creștini de la Stupini, întâlnire care nu a fost una elitistă, nici măcar una de afaceri, ci a fost ocazia în care administratorii profesioniști, dar nu doar ei, au încercat să predea și să învețe în același timp o lecție de creștinism practic, aplicată unor nevoi existente.

Convenția de la Stupini a fost diferită de celelalte convenții din anii precedenți. În primul rând, ea s-a desfășurat într-un an în care toți oamenii de afaceri au avut și au aplicat strategii prin care să își reducă drastic toate cheltuielile, să anuleze sponsorizările, să își reajusteze investițiile, să caute soluții pentru acoperirea creditelor. Într-un asemenea mediu dificil de afaceri, pare împotriva vremurilor să te aduni și să dăruiești, când mult mai înțelept pare să fie să strângi bine ceea ce mai ai. Și aici a apărut provocarea stabilirii adevăratelor priorități.

În al doilea rând, o convenție desfășurată la Stupini, loc încărcat de o rezonanță spirituală și istorică cu totul deosebite pentru adventismul românesc, îndeamnă la acțiune, la generozitate! Și acest lucru s-a întâmplat! În fața celor prezenți, a membrilor ASI, a simpatizanților acestei organizații, a numeroși invitați, laici și pastori, a

președintelui ASI Europa, Angel Duo, au fost prezentate 22 de proiecte atent selecționate, care au acoperit ariile de interes major pentru Biserica Adventistă. Proiectele misionare au fost orientate mai ales spre zona de evanghelizare prin mass-media, sub toate formele ei de manifestare (radio, televiziune, publicații). Proiectele de educație au abordat de această dată mai ales instituțiile care au deja un grad de stabilitate demonstrat în funcționarea lor (școlile și liceele adventiste acreditate) precum și cele care, demarate deja, au nevoie de sprijin pentru a deveni funcționale. Sprijinirea educației adventiste reprezintă, de altfel, prioritatea absolută a activității ASI. Proiectele cu impact social pe care ASI le va susține în anul următor

acoperă întreaga gamă de nevoi, fără însă a le putea împlini pe toate: de la copiii instituționalizați, trecând pe la victimele familiilor cu probleme și terminând cu atenția acordată celor vârstnici. Proiectele medicale care vor fi susținute de ASI vor acoperi zone geografice care până acum nu au beneficiat de existența unor instituții medicale adventiste.

În al treilea rând, convenția de la Stupini a fost o premieră prin modul în care a fost făcută cunoscută în întreaga țară. Pe tot parcursul Sabatului, Centrul Media Adventist a transmis cele mai importante momente ale întâlnirii, făcând posibil ca doritorii să poată urmări în direct programul Convenției. Cei care au depus proiecte au putut să le vadă promovate în cadrul sesiunii, oriunde ar fi fost. Cei cărora le place Cuvântul, l-au putut asculta pe pastorul și profesorul Laurențiu Ionescu de la Universitatea Adventistă La Plata din Argentina, iar cei care iubesc muzica au putut asculta un concert special desfășurat cu acest prilej.

O organizație există și se dezvoltă prin oamenii pe care îi are și pe care reușește să îi aducă împreună. ASI România și-a pus amprenta de-a lungul timpului, cu eficiență și discreție pe multe proiecte importante desfășurate în România. Forța ei rezultă din unitatea de care a dat dovadă de-a lungul celor 14 ani de la înființare. În această perioadă, ASI a sponsorizat aproape 300 de proiecte, cu suma de 1,5 milioane euro. Liantul principal care a ținut împreună oameni cu preocupări atât de eterogene, din zone diferite, a fost convingerea că Hristos trebuie împărtășit în viața de fiecare zi. Și dacă sunt atât de multe feluri prin care cineva poate sprijini înaintarea Evangheliei, cu siguranță că unul dintre acestea este și activitatea ASI. ■

Prof. univ. dr. **Leonard Azamfirei** este vicepreședinte ASI România.

Martor sau ZVONAC

În ultima vreme, capacitatea omului de a lua decizii, de a fi prompt, eficient și obiectiv în alegerile pe care le face este îngreunată de criza economică. Aceasta reprezintă una dintre metodele folosite de Satana, cu scopul de a încurca mințile oamenilor, pentru a-i dezo-rienta și a lua decizii pripite sau pentru a le schimba planurile. Nimic nu iubește mai mult cel rău decât un om în a cărui minte a introdus dezorientarea. Una dintre armele folosite în vremurile actuale pentru a realiza acest lucru este **zvonul**. Nu ați auzit în ultima vreme zvonuri despre legi duminicale, despre apariții misterioase, zvonuri care denigrează persoane, instituții și uneori biserica sau reprezentanții ei?

Amprenta zvonului

Zvonurile distrug credibilitatea, alimentează neîncrederea, ne îndepărtează de obiectivul cel mai important al creștinismului, de porunca divină, de ultimul cuvânt imperativ al lui Isus rostit la înălțare: „Îmi veți fi martori” în Ierusalim, în Iudeea și până la marginile pământului (Faptele 1:8).

Prin definiție, zvonul este o afirmație prezentată drept adevăr, fără a exista posibilitatea să i se verifice veridicitatea și originea, cu autor necunoscut; este rezultatul dorinței omului de a se crede important și reprezintă tendința de a amplifica informația prin păreri personale.

Zvonurile au însă un autor care urmărește un public țintă, ducând la concluzia că apariția lor este premeditată. Autorul urmărește să profite de un eveniment, în scop personal, fără să țină cont de efectele teribile pe care poate să le producă: panică, teamă, furie, frustrare, depresie sau modificări de imagine atribuite diverselor persoane sau instituții. Ceea ce este interesant este că zvonul circulă în opoziție cu informația oficială, dar în paralel cu aceasta, și nu există posibilitatea unei verificări rapide a adevărului. Aceste afirmații sunt teribile, dar oare cine are interesul ca adevărul să fie denaturat, propunând alte realități în locul celor biblice? Cine face astfel de planuri, pentru ca mintea umană să fie dezorientată, întinzând capcane pentru pradă, pe subiecte atât de importante cum sunt viața și moartea? Cine alimentează speranțe false, așteptări și aspirații imposibile?

Planul este vechi, iar arma este letală, producând victime de veacuri. Autorul este ascuns în spatele afirmației: „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat...?” (Gen. 3:1). Aici intervine curiozitatea. Satana stârnește și alimentează acest sentiment în mod nesănătos, zvonurile sunt pline de știri-bombă care nu se vor adevăra niciodată.

Informația reală este amplificată și denaturată de tentația de a ști lucruri care aparțin viitorului și a le interpreta în afara Cuvântului scris.

Din perspectiva Genezei

Priviți la Eva! Pomul este bun de mâncat după o evaluare personală dezastruoasă, aducătoare de moarte și în opoziție cu Scriptura. Apoi – imaginația – îmi va deschide mintea, voi egala Creatorul. Omul vrea să-și depășească limitele, dar efortul pe care îl face este greșit, bazându-se pe capacitățile imaginative, inventive și de anticipație.

Ellen G. White trage semnale serioase de alarmă cu privire la acest lucru. Una spune Dumnezeu despre posibilitățile umane de hrană și delectare întruchipate de ceilalți pomi și altul este mesajul Evei, mesaj preluat de la cel rău. Ea focalizează discursul pe pomul oprit și pe perspective viitoare, deloc profetice. Ba, mai mult, Eva devine agentul celui rău și îi transmite lui Adam stările ei de nemulțumire și frustrare legate de planul divin.

Adam și Eva așteptau întâlnirea cu Dumnezeu și chiar îl iubeau, dar au încercat să schimbe planul și agenda. În locul pregătirii normale, zilnice, au lăsat imaginația să le zboare la momentul când vor fi ca Dumnezeu, li s-au deschis ochii, au perceput realitatea și au văzut că erau goi.

O conștiință liberă și sigură care este alimentată de Cuvânt va elimina orice zvon care distruge și nu este verificat. Omul lui Dumnezeu nu va trăi în zona clevetirilor. Cuvântul lui nu va gravita în jurul ipoteticului „oare?”, ci în jurul unui clar „Așa zice Domnul!”, având ca aliat de nădejde credința.

Hotărăște astăzi ce vrei să fii: ZVONAC sau MARTOR? ■

Dragoș Mușat este directorul
Departamentului Libertate
Religioasă, Conferința Banat.

Tragedia veacurilor

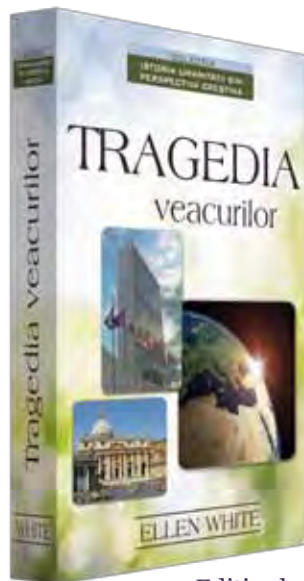
Începând cu 21 ianuarie 2012, Biserica Adventistă dorește să readucă în atenția opiniei publice cartea *Tragedia veacurilor*. Această carte a apărut pentru prima dată în anul 1888 și a fost scrisă de Ellen White, pionier și profet al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Bazându-se pe Sfânta Scriptură, dar și pe călăuzirea directă a Duhului Sfânt, autoarea prezintă o perspectivă nouă asupra istoriei religioase a lumii, descriind-o ca desfășurare a conflictului dintre Bine și Rău. Totodată, comentariile pe care autoarea le face legate de viitor oferă cititorului o viziune pertinentă privind ceea ce urmează să se întâmple cu planeta Pământ.

Pentru a înțelege mai bine această carte, cât și pentru a ne face o imagine asupra planurilor privind distribuirea acesteia, am stat de vorbă cu două persoane implicate direct în acest proiect. În primul rând, am discutat cu fratele Romică Sârbu, responsabil cu cercetarea scrierilor lui Ellen White, în cadrul Uniunii Române.

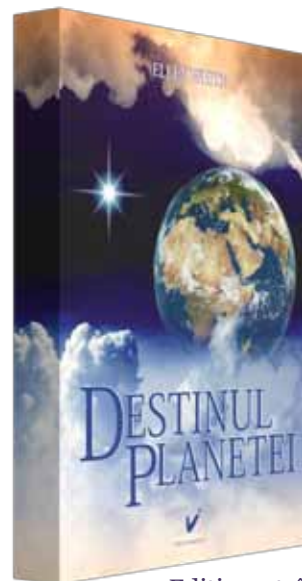
Curierul Adventist: Ce este cartea *Tragedia veacurilor*?

Romică Sârbu: Îmi face plăcere să vorbesc despre această carte. Am citit-o de câteva ori de-a lungul timpului și fac acest lucru și în prezent. De fiecare dată am simțământul că am făcut o alegere foarte bună. Mă ajută să mă înțeleg pe mine, pe cei din jurul meu, lumea în care trăiesc. Mă ajută să știu cum să trăiesc în fiecare zi în așa fel încât să nu mă tem de viitor, indiferent ce înseamnă el pe termen scurt și mai ales pe termen lung.

Aș vrea să spun că, din punct de vedere tehnic, *Tragedia veacurilor* este o parte a seriei *Marea Luptă*, serie formată din cinci cărți care prezintă istoria omenirii de la creație la revenirea Domnului Hristos. (Cele cinci cărți din seria *Marea Luptă* cuprind cărțile: *Patriarhi și profeți*, *Profeți și regi*, *Hristos*, *Lumina lumii*, *Faptele apostolilor* și *Tragedia veacurilor*.)

Ediție clasică

Ediție restrânsă

Este o carte profetică. Din această perspectivă, *Tragedia veacurilor* este o împletire inspirată între trecut, prezent și viitor. Începe cu distrugerea Ierusalimului, continuă cu evocarea momentelor semnificative ale întregii istorii creștine și termină cu reintrarea planetei noastre în armonia universului creat de Dumnezeu.

Este o carte a timpului nostru. Ea se oprește semnificativ asupra prezentului realizând o radiografie care depășește realitatea terestră prin deschiderea unei ferestre în templul cereș, unde prin judecata de cercetare se decid destinele veșnice ale oamenilor. Această analiză divină a prezentului este urmată de sfaturi, apeluri și avertizări izvorâte din dragostea lui Dumnezeu pentru omul păcătos.

Este o carte-răspuns. Aici primim o explicație satisfăcătoare a dramei lumii noastre, ca rezultat al confruntării dintre Hristos și Satana. În această dramă, Dumnezeu nu doar că Își înțelege poporul, îl încurajează și îl ajută, ci moare El Însuși pentru salvarea omului, garantându-i un final fericit, în măsura în care acesta alege să se încreadă în El.

Este o carte de suflet. Dincolo de evenimente, de lupte, suferințe și

biruințe, găsești pe paginile ei invitația la o relație personală cu Dumnezeu dragostei. Aici înveți despre iertarea Lui, despre puterea Duhului Sfânt care te poate schimba, indiferent cât de căzut ești, și prin ea primești făgăduința veșniciei. De altfel, cartea se încheie prin cuvintele: **Dumnezeu este iubire.**

C.A.: De ce este important ca un adventist să citească această carte?

R.S.: Recomand această carte creștinilor adventiști ca un antidot la tendința timpului nostru de a ne pierde identitatea și a deveni o biserică printre multe altele. Studiul ei acționează ca o alifie care vindecă vederea spirituală, ajutându-te să vezi pericolele timpului, să anticipezi viitorul și să fii pregătit **pentru orice**, în așteptarea revenirii Mântuitorului.

C.A.: În ce fel este *Tragedia veacurilor* o carte relevantă pentru români?

R.S.: Cartea *Tragedia veacurilor* nu se adresează unei anumite națiuni, ci oamenilor de pretutindeni. Ea conține descoperiri care interesează ființa umană și se încadrează în Marea Trimitere a Mântuitorului de a duce Evanghelia la orice neam, limbă și popor.

– MAI MULT decât O CARTE

Ediție de lux

Ediție pentru copii

De asemenea, am vorbit și cu Iacob Pop, directorul de Publicații al Uniunii Române.

Curierul Adventist: Proiectul privind distribuirea cărții *Tragedia veacurilor* este unul care se dorește a fi desfășurat la nivel mondial. Ne puteți spune ce pregătiri se fac și care sunt modurile de lucru în alte zone ale lumii?

Iacob Pop: Îl slăvesc pe Dumnezeu pentru proiectul acesta și pentru că este promovat în toată lumea! Este minunat nu doar să vezi împlinită, ci chiar să fii parte în împlinirea profeției cu privire la răspândirea Evangheliei veșnice „locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărui seminții, oricărui limbi și oricărui norod” (Apoc. 14:6).

Pregătirile au început în urmă cu un an când, la nivelul Conferinței Generale, a fost lansat acest proiect. Apoi a fost prezentat și acceptat la celelalte nivele ale bisericii: diviziuni, uniuni, conferințe. La noi în țară, proiectul se bucură de acceptare și susținere din partea conducerii bisericii și a fost primit cu entuziasm de către pastorii și slujbașii comunităților care au aflat de acest proiect în cadrul întâlnirilor din toamna acestui an. Am ferma convingere că Sabatul din 21 ia-

nuarie 2012 va fi înregistrat în cărțile cerului ca zi de mare biruință pentru lucrarea lui Dumnezeu, fiind ocazia prezentării proiectului în fiecare biserică locală din Uniunea Română.

Din alte zone ale lumii sosesc săptămânal vești bune și sunt atât de multe încât ar fi nevoie de mult spațiu pentru a vorbi despre ele. Iată două dintre acestea: Ținta inițială propusă la lansarea proiectului a fost de 50.000.000 de exemplare ale cărții *Tragedia veacurilor* în toată lumea, însă până la ora actuală sunt comandate peste 150.000.000 de cărți! Și suntem abia la început! În Brazilia, doar o singură uniune (dintre cele șapte care sunt în toată țara) și-a propus să tipărească 6,5 milioane de cărți, adică o carte pentru fiecare casă! Aici, atât pastorii, cât și membrii s-au decis să ofere 20% din salariul pe o lună pentru a subvenționa cărțile. Alte informații pot fi obținute la adresa: <http://greatcontroversyproject.adventist.org>.

C.A.: Cum se pregătește Editura Viață și Sănătate pentru a lua parte la acest proiect?

I.P.: Deși avem cartea de mult timp la editură, a fost nevoie să o reedităm pentru a fi cât mai accesibilă semenilor noștri. Am căutat apoi cea

mai avantajoasă variantă de tipar pentru a obține un preț mic la o calitate foarte bună. Tiparul se realizează în alte țări (Danemarca și Serbia), la tipografiile adventiste, pentru că am dorit ca și la faza de tipar cartea să fie însoțită de rugăciunea celor care contribuie la realizarea ei. Editura și-a asumat responsabilitatea să transporte cărțile, potrivit comenzilor, în fiecare district, astfel încât, în Sabatul din 21 ianuarie 2012 să fie suficiente cărți în fiecare biserică locală. Și mai este o parte pe care o are editura și anume sponsorizarea parțială a cărții. Este un privilegiu pentru noi să contribuim la susținerea financiară a acestui deosebit proiect și-I mulțumim lui Dumnezeu pentru această favoare.

C.A.: Membrii din țara noastră vor avea la dispoziție mai multe variante. Care sunt acestea și la ce prețuri?

I.P.: Vom avea patru variante, toate de o calitate excepțională:

1. *Tragedia veacurilor* – varianta de lux, copertă tare, cu imagini color în interior și scurte explicații sub fiecare imagine (imaginile sunt în consens cu conținutul), format mare, 480 de pagini, preț 25 lei;

2. *Tragedia veacurilor* – varianta obișnuită, tipărită pe hârtie de foarte bună calitate, 608 pagini, preț 5 lei;

3. *Destinul planetei*, extras din *Tragedia veacurilor*, 11 capitole, 96 pagini, preț 1,5 lei;

4. *Andrei întreabă de ce?* – varianta pentru copii a cărții *Tragedia veacurilor*, care acum este în faza de pregătire și nu pot preciza numărul de pagini și prețul, dar va fi disponibilă pentru data de 21 ianuarie 2012.

„Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii! Rugați dar pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Său” (Luca 10:2).

Datoria fiecărei biserici și a fiecărui membru este ca, prin rugăciune și consacrare, să afle din partea Duhului care este misiunea lui în cadrul acestui minunat proiect. ■

Redacția revistei **Curierul Adventist**

Gânduri despre trecut

Când te ocupi de istorie, în cazul nostru de istoria adventistă, de istoria bisericii noastre, trebuie să te apleci asupra ei cu un interes deosebit, cu respect față de trăirile istorice ale bisericii ai cărei membri suntem, să renunți la orice subiectivism și să redai corect evenimentele de care te ocupi, pentru că, în ultimă analiză, istoria nu face altceva decât să înregistreze faptele și evenimentele așa cum s-au derulat ele.

Lecturând *Curierul Adventist* din luna iunie 2011, spre surprinderea mea, în articolul „Scurt istoric al lucrării cu publicații în România” se preciza astfel:

„În 1948, Editura Cuvântul Evangheliei a fost lichidată. Au urmat 40 de ani de tăcere publicistică, excepție făcând *Curierul Adventist* care, sub presiunea cenzurii, ajunsese la doar 4 pagini, tipărit la o tipografie de stat.”

Ca unul care am avut contingentă directă cu lucrarea de publicații în Uniunea Română, și aceasta într-un regim totalitar, când a trebuit să te lupți cu cenzura Departamentului Cultelor pentru fiecare pagină tipărită (nu ca astăzi), consider că este de datoria mea să întregesc cele relatate în *Curierul Adventist* (nr 6/2011) pentru istorie și posteritate, cum și din respect pentru istoria adventistă, care, în situația de atunci, a suferit mult ca să păstreze – în condițiile unui stat totalitar – o biserică unită, din punct de vedere doctrinar și organizatoric, ceea ce nu s-a întâmplat cu celelalte biserici adventiste din alte țări ale lagărului comunist, o credință bine fundamentată pe credința dată sfinților o dată pentru totdeauna și care, în ciuda persecuției suferite, și-a păstrat identitatea și s-a dezvoltat.

Pentru cunoașterea reală a adevărului istoric, să reținem că în această perioadă „de tăcere publicistică”, așa cum a fost numită, s-au tipărit totuși lucrări valoroase ale Spiritului Profetic.

Astfel, au văzut lumina tiparului următoarele lucrări:

- ❖ *Calea către Hristos*, o nouă traducere, tipărită după 1975, la tipografia Buletinul Oficial, București, pe hârtie velină.
- ❖ *Parabolele Domnului Hristos*, o nouă traducere, tipărită la Cluj, în anul 1980.
- ❖ *Hristos, Lumina lumii*, o nouă traducere, tipărită în 1981, la tipografia Buletinul Oficial, București.
- ❖ *Tragedia veacurilor (Marea luptă)*, o nouă traducere, cu precizarea faptului că, deși s-a tipărit în timpul perioadei comuniste (1981), nu s-a scos nimic din textul original, deși, pentru unele capitole a trebuit să se ducă o luptă strânsă cu cenzura vremii. Dar Dumnezeu ne-a dat izbândă. Așa cum se știe, în Franța și nu numai, *Marea luptă* s-a tipărit scoțându-se din conținutul ei capitolele care vizau Biserica Catolică.
- ❖ *Patriarhi și profeți*, o nouă traducere, tipărită sub titlul *Figuri din istoria biblică a Vechiului Testament*, în două volume, o ediție de lux, tipărită pe hârtie velină și ilustrată. A fost tipărită la Cluj, în anul 1987.
- ❖ *Studii biblice*.

Având în vedere situația de atunci, publicarea acestor volume ale Spiritului Profetic a fost un dar de la Dumnezeu. Mai trebuie amintit aici că mulți dintre cei care lucrau la Departamentul Cultelor (ofițeri și activiști ai organelor Securității) au solicitat și au primit – pentru ei – aceste lucrări.

În ceea ce privește revista *Curierul Adventist*, dacă la început, după perioada persecuției antonesciene, a apărut pentru scurt timp în 4 pagini sau n-a apărut deloc, după 1956, revista a apărut la început în 12 pagini, apoi în 16 și, în final, în 24 de pagini.

Acesta este adevărul istoric cu privire la publicațiile Cultului Adventist din România în perioada statului totalitar, fapt pentru care I-am mulțumit întotdeauna lui Dumnezeu, fiindu-I recunoscător că în cărțile de aducere-aminte din ceruri este scrisă adevărata istorie a bisericii Sale din România, din perioada respectivă. ■

Dumitru Popa a fost președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România, în perioada 1974-1990.

Gânduri despre trecut

Ți-ai făcut TESTAMENTUL?

Motto: „Lucrurile pe care le-ai pregătit ale cui vor fi?”

24 decembrie: Ziua Administrării Creștine a Vieții

Omul nu aduce nimic cu sine atunci când se naște și nu ia nimic atunci când moare. Totuși, după ce își încheie viața pe pământ, omul lasă după el câteva urme. Printre acestea se află caracterul, care rămâne înregistrat în rapoartele cerului, în funcție de care va fi mântuit sau va fi pierdut. Un alt lucru, pe care omul îl lasă în urma sa, este moștenirea materială pe care a agonisit-o.

În ceea ce privește caracterul, avem parte de multă instruire și avertizare (necesare), prin intermediul predicilor pe care le auzim. Însă, în pofida sfatului biblic și a Spiritului Profetic, se vorbește foarte puțin despre ce trebuie să facă un creștin cu moștenirea sa. Nu de puține ori, o palmă de pământ sau câțiva copaci au constituit motiv de dispută aprinsă și gâlceavă între frați de credință și de corp și teme de dezbatere în ședințe de comitet fără sfârșit. Astfel, dușmănia și divizarea s-au instalat în unele biserici, din cauza lipsei de înțelepciune în administrarea moștenirii rămase de la părinți.

În țara noastră, nu este o practică extinsă aceea ca o persoană să își scrie dorința legată de moștenire într-un mod legal. Românii sunt mai preocupați de pomeni și cavouri decât de a lăsa pace între urmașii lor. Iar noi, adventiștii, dacă am preluat încă de la început multe dintre recomandările Spiritului Profetic, am ignorat totuși sfaturile inspirate legate de moșteniri și testamente. Din cauza acestui fapt, nu puține sunt comunitățile în care liniștea și armonia au fost alungate de scandaluri și dispreț. Copii, nepoți, cumnați, cumnate au ajuns să își rostească vorbe grele și să pună bariere de netrecut între ei. Din cauza unei moșteniri pieritoare, mulți își vor pierde moștenirea veșnică. Toate acestea ar fi fost evitate dacă cel care le-a lăsat și-ar fi făcut datoria alcătuind un testament care să reglementeze împărțirea acestor lucruri.

În timpurile biblice, existau reguli precise și practici străvechi care reglementau administrarea moștenirilor. Iar acolo unde lucrurile nu erau clare, Sfatul divin dădea lămuriri, astfel încât să nu existe disensiuni. Este cazul fetelor lui Țelofhad care au primit îndrumări speciale pentru situația lor (Numeri 27:1-11; 36:1-13). De asemenea, mai găsim o reglementare în cazul în care un om moare fără să lase moștenitori (Deut. 25:5-11), cum este situația din cartea Rut. Toate acestea ne arată că în

vremurile biblice moștenirile erau atent gestionate. Lucrul acesta urmărea două scopuri. Un prim-scop teologic: faptul că cineva lăsa o moștenire în Israel însemna că este parte integrantă a istoriei poporului ales și a legământului cu Dumnezeu. Al doilea scop, mai practic, al acestor reglementări era evitarea tensiunilor și divergențelor care se puteau ivi din cauza moștenirilor.

Nici vremurile sfârșitului pe care le trăim nu sunt mai puțin privilegiate în ceea ce privește sfaturile legate de moșteniri. Spiritul Profetic ne prezintă principii și îndrumări legate de o înțeleaptă alcătuire a testamentului. Iată aici câteva gânduri:

„Asigurați-vă proprietatea printr-un testament corespunzător. Cei care sunt administratori credincioși ai mijloacelor lui Dumnezeu vor fi stăpâni pe treburile lor, înțelepți, pregătiți pentru orice caz de urgență. Dacă timpul lor de har s-ar încheia pe neașteptate, ei ar lăsa în încurcătură (n.r.: în caz că nu și-ar face un testament) pe cei care trebuie să decidă asupra averii lor” (*Căminul adventist*, p. 357, ed. electronică).

„Testamentele trebuie făcute în așa fel încât să treacă testul legii. După ce sunt întocmite, ele pot sta ani de zile fără să facă rău cuiva și, între timp, se pot face încă donații, după cum cere cauza lui Dumnezeu. Moartea nu va veni cu o zi mai devreme, fraților, pentru că v-ați făcut testamentul! Lăsându-vă averea prin testament rudelor, asigurați-vă că nu uitați cauza lui Dumnezeu. Voi sunteți agenții Lui, cei care dețin proprietatea Lui; și cuvintele Lui trebuie luate cele dintâi în seamă. Soțiile și copiii voștri, desigur, nu trebuie lăsați în lipsă; trebuie să vă îngrijiți de ei, dacă sunt în nevoie” (*Ibidem*).

Un studiu aprofundat asupra mărturiilor de felul acesta va înzestra pe credincios cu o înțelegere clară asupra datoriei pe care o are cu privire la moștenire. În același timp, punerea în practică a sfaturilor date va aduce binecuvântare și liniște asupra urmașilor lui, iar în comitetele și în bisericile noastre nu vor mai fi dispute și divergențe fără rost. Pe lângă acest fapt, lucrarea lui Dumnezeu va beneficia de noi resurse, prin recunoștința unei vieți împlinite. ■

Iosif Diaconu este director asistent al **Departamentului Administrarea Creștină a Vieții, Uniunea de Conferințe**.

⌘ Cei interesați de acest subiect pot descărca materiale ajutătoare de pe site-urile pastori.ro și prezbiter.ro . ⌘

Dacă în alte numere ale revistei *Curierul Adventist* am vorbit despre depresie, care este „fața interioară” a vieții afective, în acest număr vom trata „fața exterioară” a acestui grup de suferințe, și anume anxietatea.

Manualul de Diagnostic și Statistică DSM IV (A.P.A., 1994) ne arată că incidența acestei tulburări în cadrul populației este de 3%, iar 12% dintre pacienții care se prezintă la serviciul de psihiatrie suferă de această tulburare.

Dumnezeu ne-a creat într-un mediu securizant, fără păcat, în care neliniștea și teama nu-și găseau sensul. Dar odată cu apariția păcatului, a ruperii legăturii cu Dumnezeu și mai ales în aceste vremuri de criză, oricare dintre noi putem experimenta trăirile caracteristice anxietății.

Simptomele specifice tulburării anxioase: neliniște, dificultatea de concentrare a atenției, senzație de vid mental, iritabilitate, încordare musculară și psihică, tulburări de somn, tahicardie, senzația de nod în gât, tremurături, transpirații etc.

Cauzele anxietății sunt de ordin genetic, chimic și de mediu.

Cauze de natură genetică – Persoanele care provin dintr-o familie în care au existat pacienți diagnosticați cu această tulburare prezintă un risc crescut să dezvolte un sindrom anxios.

Cauze de ordin chimic – La nivelul creierului, apare un dezechilibru al neurotransmițătorilor ce conduc impulsuri celulelor nervoase.

Factori de mediu – Traumele psihice (mai ales în copilărie), evenimentele stresante (deces, divorț etc.).

Tipuri de anxietate – Anxietatea se poate manifesta sub mai multe forme: atacuri de panică, fobii anxioase (claustrofobie, agorafobie etc.), sociofobie, tulburarea obsesiv-compulsivă, tulburarea acută de stres și tulburarea de stres posttraumatic.

Trebuie să știm că îngrijorarea este un fenomen necesar, specific omului, în general. Este normal să fim preocupați atunci când întâmpinăm diferite situații în viață, cu condiția ca intensitatea acestor îngrijorări și neliniști să nu depășească un anumit nivel. Această îngrijorare devine un fenomen patologic în anumite condiții și apare în calitate de simptom în tulburarea anxioasă.

Anxietatea constă în teama și îngrijorarea excesivă a pacientului ce se manifestă aproape continuu și durează mai mult de 6 luni. Această anxietate permanentă îi provoacă pacientului un disconfort puternic, afectându-i viața și activitatea atât pe plan profesional, cât și familial.

Este bine de știut că această tulburare nu trece de la sine, fiind nevoie de asistență medicală, concomitent cu cea psihologică. Pentru o evoluție pozitivă a bolii, este foarte important să i se acorde pacientului suport din partea familiei, încurajându-l, oferindu-i alternative de relaxare, reechilibrare și dezvoltarea încrederii în sine. Esențiale, din punct de vedere psihologic, sunt exercițiile de relaxare și identificarea acelor factori favorizanți și determinanți ai anxietății.

Nimic de pe acest pământ nu ne poate da liniștea sufletească mai mult decât o face prezența lui Dumnezeu în viața noastră, așa cum Însuși Domnul Isus Hristos a spus în Luca 12:22-31: „**Nu vă îngrijați cu privire la viața voastră, gândindu-vă ce veți mânca, nici cu privire la trupul vostru, gândindu-vă cu ce vă veți îmbrăca. Viața este mai mult decât hrana, și trupul, mai mult decât îmbrăcămintea... Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.**” ■

Laura Fierbințeanu este psihoterapeut.

Anxietatea

o problemă prezentă

Prezbiterul, omul lui Dumnezeu (III)

„...ci fi o pildă pentru credincioși: în vorbire, în purtare, în dragoste, în credință, în curăție.” (1 Timotei 4:12)

Prezbiterul – părinte spiritual. Cât de grea și înfricoșătoare este slujba de prezbiter când vrei să o împlinești prin prisma cuvintelor rostite de bătrânul apostol Pavel către mai tânărul său colaborator – prezbiterul Timotei!

În diversitatea ei, biserica solicită la maximum capacitatea de slujire a prezbiterului. Lucrarea de slujire a prezbiterului, ca părinte spiritual, este complexă și cere în primul rând pentru sine o reînnoire permanentă a dedicării și a renunțării de sine. Prin rugăciune zilnică pentru putere, înțelepciune și călăuzire, prezbiterul va deveni tot mai mult o unealtă smerită în mâna Duhului Sfânt.

Prin trăsăturile de caracter și prin experiența sa, prezbiterul trebuie să devină elementul de echilibru și siguranță pentru membrii bisericii sale.

Cum poți să muștri păcatul, rămânând iubit și respectat? Aceasta este o grea provocare pentru toți prezbiterii din biserică.

Când în viața unui membru în vârstă, apare o abatere de la standardele morale ale bisericii, cum să se apropie de el un tânăr care i-ar putea fi fiu și pe care el să-l ajute să se îndrepte? E dificil. Doar prin puterea rugăciunii și prin autoritatea morală proprie se poate atinge, spre zidire, inima unui astfel de om. „... nu muștra cu asprime pe un bătrân, ci sfătuieste-l ca pe un tată” (1 Tim. 5:1).

„Dumnezeu dorește ca slujitorii Săi să-și dovedească credințioșia muștrând cu fidelitate nelegiuirea, oricât de dureroasă ar fi aceasta. Aceia care sunt onorați cu răspundere divină, nu trebuie să fie niște slujitori slabi, docili sau oportuniști. Nu trebuie să urmărească înălțarea de sine sau să ocolească datoriile neplăcute, ci să îndeplinească lucrarea lui Dumnezeu cu credințioșie neabătută” (*Patriarhi și profeți*, p. 323, 324, orig.).

Un adevărat părinte spiritual nu va fi indiferent față de păcat. Acesta trebuie arătat și muștrat, deși muștrarea nu este plăcută nici pentru cel care o face și, cu atât mai mult, nici pentru cel care o primește.

Dar prezbiterul, care are inima împovărată cu sufletele celor din turma lui, își va arăta iubirea, doar făcându-și cu credințioșie slujba încredințată.

Uneori se evită luarea unor măsuri disciplinare, de teamă că cel muștrat nu va mai veni la biserică. Dar biserica este instituită de Dumnezeu să fie un loc de refugiu și de vindecare de relele din lume. Și, dacă se tolerează abuzuri față de principiile Evangheliei și față de regulile bisericii, atunci ea nu mai prezintă siguranță spirituală și mulți vor fi în pericol. Într-o astfel de stare, misiunea bisericii e pusă sub semnul întrebării.

În aceste împrejurări, este indicată mai bine muștrarea și dezaprobarea unuia, din dragoste, prin aceasta arătând grija față de cei mai mulți pentru a nu fi descurajați și derutați.

Dumnezeu îi va da înțelepciune și hotărâre prezbiterului, care vrea să fie un adevărat „părinte spiritual”, pentru a trece cu bine și prin astfel de împrejurări neplăcute.

Câteodată, tratarea unui caz care trebuie pus sub disciplină va stârni nemulțumirea și antipatia din partea multora și nu se știe cu ce urmări se va finaliza, mai ales dacă sunt și rude cu acesta. Ce va face un prezbiter în acest caz? Depinde de ceea ce dorește. Dacă vrea să placă celor mulți, va vorbi blând, frumos și pe placul mulțimii, așa cum a făcut Aron, câștigând ușor poporul de partea lui.

Însă el poate să rămână hotărât de partea adevărului, muștrând fără să ezite, ca Moise care, cuprins de indignare, a spart tablele de piatră cu cele Zece Porunci, el, cel mai blând om de pe pământ. Și a rămas singur.

„Pune-ți pe inimă aceste lucruri, îndeletnicește-te în totul cu ele, pentru ca înaintarea ta să fie văzută de toți” (1 Tim. 4:15). ■

(va urma)

Teofil Petre
este pastor în
Conferința Muntenia.

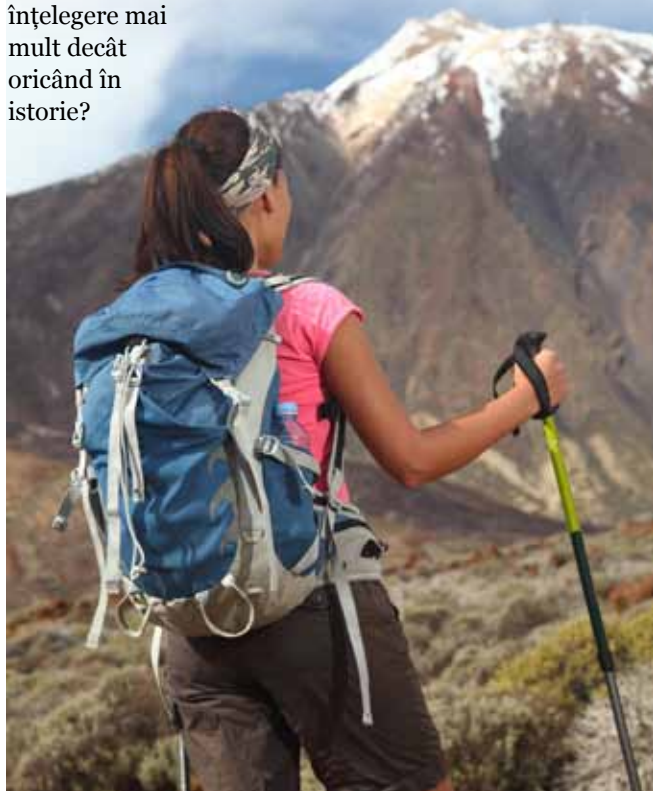

Cumplită ca niște oști sub steagurile lor

Multitudinea de aspecte controversate legate de rolul, importanța și statutul Evei moderne ne determină să pășim cu precauție și prudență, ca pe un teren minat, de fiecare dată când ne apropiem de problematica universului feminin. Deși securea războiului este oficial îngropată, există aspecte care nu funcționează întotdeauna potrivit așteptărilor. Se poate întâmpla oricând ca o bombă acoperită de vreme, dintr-un război uitat, să explodeze fără veste și pagubele să fie imense.

Aparent, vânturile bat în favoarea femeii. Legea civilă îi promite egalitate și protecție. Industria îi oferă alternative tehnologice pentru ca bucătăria și menajul să nu mai fie principalul consumator al energiilor ei. Medicina îi propune instrumente potrivite pentru sporirea calității vieții la vârsta de aur. Cosmeticienii și stiliiștii își oferă serviciile pentru a-i face trecerea prin lume mai intens observată și mediatizată. Grădinițele și școlile îi preiau o mare parte din responsabilitatea educării copiilor. Cu toate acestea, sociologii sunt de părere că femeile fac parte, în continuare, din categoria persoanelor defavorizate.

Care este viziunea lui Dumnezeu și care sunt așteptările Lui de la femeia modernă, care are ajutor și înțelegere mai mult decât oricând în istorie?

A creat-o ca să stea cuminte, acasă, neinteresată de societatea în care trăiește? Sau i-a dat veleități combative, așteptând să fie „cumplită ca niște oști sub steagurile lor?” (Cânt. cânt. 6:10).

Opiniile divergente ale acestui domeniu ne forțează să căutăm răspunsuri care să ne scoată din sfera orgoliilor gata de război și să ne ridice spre zona în care viziunea de ansamblu asupra societății și istoriei, fiind mai amplă, poate să ofere o interpretare obiectivă a realității.

Oricum ar fi, femeia nu scapă de război. Chiar dacă îi place sau nu să facă pe amazoana, este chemată la luptă. Poate că nu este interesată de luptele prințeselor vikinge sau de istoria Ioanei D' Arc, totuși lupta este caracteristica predominantă a femeii puternice, care știe că nimic nu se poate obține fără efort și perseverență. Care este lupta în care femeia se poate implica fără să-și piardă demnitatea, respectul, feminitatea și delicatețea specifice?

Marea luptă care se dă pentru fiecare suflet din „împărăția” ei și fiecare atac al vrăjmașului sunt și trebuie să fie o provocare demnă de luat în considerare. Femeia are aprobare divină de a fi „cumplită ca niște oști sub steagurile lor”, atunci când luptă pentru apărarea celor dragi. Poate că leul dă târcoale, răcnește și „caută pe cine să înghită”, dar dacă ea veghează și își unește puterea cu cea a Comandantului Suprem, cei dragi vor fi cruțați.

Fie că este vorba despre susținerea soțului, educarea copiilor sau îngrijirea părinților, fiecare efort susținut deus în apărarea, ridicarea sau sprijinirea vreunui membru al familiei este cea mai mare onoare pe care femeia o poate avea.

Apoi după ce, rând pe rând, este victorioasă în luptele din regatul ei, Dumnezeu o cheamă să lupte pentru războiul împărăției Lui. „Un cuvânt spune Domnul și femeile aducătoare de vești bune sunt o mare oștire” (Psalmii 68:11). Și confruntările continuă, dar nu este singură. Dumnezeu are o întregă oștire de femei specializate în meșteșugul atât de puțin prețuit astăzi: propagarea veștilor bune. Există însă și o altă oaste condusă de „Pârâșul”. Satisfacția lui cea mai mare este aceea de a populariza în mod excesiv fiecare eșec al celor din tabăra adversă. El și aliații lui se delectează în a aduce groază, prin zvonuri rele despre nenorociri, iar panica astfel creată le aduce avantaje vizibile în confruntări majore.

Este atât de interesantă contraofensiva lui Dumnezeu! El răspunde provocării lui Satana printr-o armată de femei care aduc vești bune! V-ați gândit vreodată la faptul că o veste bună este cea mai bună strategie de atac și apărare? Oricât ar fi de înfuriat un inamic, atunci când îi aduci o veste bună, pe care o așteaptă de mult, chiar dacă ești dușmanul lui, te transformi în cel mai bun prieten. Cea mai bună cale de a scăpa de un dușman este de a ți-l face prieten! Dumnezeu cunoaște cel mai bine acest lucru, de aceea folosește strategia veștilor bune. Apoi hotărăște că cele mai potrivite pentru acest lucru sunt femeile!

Femeile? Hm, interesantă alegere face Dumnezeu! Mulți sunt de părere că femeile sunt înclinate să vadă mai degrabă partea întunecată a lucrurilor, să intre rapid în panică, preferând să se concentreze pe ce este mai rău. Ele se vor văita chiar atunci când nu este cazul, se vor plânge mai mult decât este necesar, iar în final, realitatea va părea mult mai neagră decât este.

Poate că toate aceste lucruri sunt adevărate, dar femeile din oștirea lui Dumnezeu sunt diferite! Ele și-au format capacitatea de a aduce vești bune, ele cunosc puterea reconfortantă, extraordinară pe care o are această strategie și au luptat cu ele însele pentru a obține această putere. Observați că aici apare și ideea de luptă cu sinele. Femeia poate lupta în exterior și poate avea succes doar atunci când a câștigat lupta cu sinele. A reușit să-și învingă teama de viitor, să stăpânească situațiile aparent potrivnice și să le transforme în ocazii de creștere și dezvoltare, a folosit fiecare încercare pentru a crește și pentru a învăța ceva despre slăbiciunile ei și despre felul în care ele trebuie învinse. S-a cizelat prin eșecuri, s-a modelat prin succese și a câștigat deprinderea de a privi în viitor cu seninătate. Aceasta este experiența care îi permite să aibă în inima și pe buzele ei vești bune. Și ce vești bune poate să aducă? Vestea că succesul final este posibil prin puterea lui Dumnezeu. Ea relatează povestea vieții ei, arată în mod clar intervențiile lui Dumnezeu care i-au orientat drumul vieții spre împlinire și pace și face din acest lucru cea mai bună veste care trebuie vestită: Dumnezeu are soluții și pentru viața ta!

Dumnezeu poate să te transforme dintr-o femeie fricoasă în una capabilă să însuflă și altora curaj. Dacă viața ta este pe marginea prăpastiei, El poate să te ajute să găsești echilibrul și vei fi în stare să vorbești oamenilor despre urmele pașilor Lui în viața ta. Dacă până acum îți plăcea să duci veștile Pârâșului, Dumnezeu abia așteaptă să te facă să iubești veștile bune! Dacă ești înclinată să te plângi și să intri repede în panică, te va învăța cum să prețuiești lucrurile bune și să fii mulțumită cu tot ceea ce primești din mâna Lui! El te cheamă în oastea Lui, unde vei avea parte de cea mai bună instruire. Ce îi vei răspunde? ■

Eliza Spătărelu slujește alături de soțul ei, pastor, în județul Buzău.

SĂ NE CUNOAȘTEM FAMILIA ADVENTISTĂ

LESOTHO

Regatul Lesotho reprezintă o enclavă în interiorul Republicii Africa de Sud. Are un teritoriu de 30.000 km² și o populație de aproape 2 milioane de locuitori. Capitala țării este la Maseru.

Relieful este preponderent muntos, multe localități fiind străbătute de drumuri pe care poți călători doar călare sau cu piciorul. Cel mai înalt punct ajunge la 3.482 de metri, iar cel mai mic la 1.400 de metri peste nivelul mării. O mare parte din populație trăiește sub limita sărăciei, mulți locuitori fiind nevoiți să lucreze în minele din Africa de Sud. Religia predominantă este cea romano-catolică, iar limbile oficiale sunt engleza și sotho – de unde vine și numele țării.

Primul adventist de pe acest teritoriu a fost David Kalaka. El a aflat despre adventiști fiind ghidul lui S. N. Haskell și fost botezat în anul 1895. David Kalaka și J. M. Freeman vor deschide prima misiune adventistă, pe un teren oferit de guvernatorul provinciei, în 1899.

În 1910 s-a deschis misiunea „Emmanuel”, iar în 1951, Spitalul Adventist Malauti, în Mapoteng.

Astăzi, Conferința Lesotho face parte din Uniunea Africa de Sud, parte a Diviziunii Africa de Sud – Oceanul Indian, ultima diviziune înființată de Biserica Adventistă. În această conferință sunt, după ultimul raport statistic, 37 de biserici, 23 de grupe, în care se închină peste 6.700 de credincioși, aproape 500 dintre ei alăturându-se bisericii doar în ultimul an. Raportul mai amintește despre Spitalul Adventist Maluti, cu 160 de paturi și 240 de angajați, care tratează anual aproape 250.000 de pacienți.

În ciuda dificultăților cauzate de sărăcie, dar și de numărul mare de persoane infectate cu HIV/SIDA, Biserica Adventistă dă mărturie despre dragostea unui Mântuitor care alină trupul și sufletul, experiențele misionare din ultimii ani dovedind că speranța adventă este darul lui Dumnezeu pentru lumea noastră bolnavă. ■

Adrian Neagu, pastor

Știri la Zi

din viața bisericii

Material preluat de pe site-ul oficial al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România, www.adventist.ro

► Speranța TV – prima televiziune din România care transmite LIVE pe Facebook

Speranța TV este singura televiziune din România care transmite LIVE, 24/7, pe Facebook. Această facilitate este implementată pe pagina de Facebook a televiziunii Speranța TV.

„Suntem foarte mulțumiți de această realizare și sperăm că prezența noastră pe Facebook va fi apreciată de un public tânăr, activ, care în mod obișnuit nu petrece foarte mult timp în fața micului ecran, dar care este un utilizator fidel al rețelelor de socializare”, a declarat Cristina Ișvan, redactorul-șef al postului de televiziune Speranța TV. „Prin intermediul paginii de Facebook, utilizatorii pot urmări programele noastre, dar pot comunica direct cu realizatorii, pot pune întrebări și își pot exprima opiniile cu privire la conținutul emisiunilor.”

► Pastorul Teodor Huțanu, președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România, apreciat la nivelul Diviziunii Euro-Africa

Pastorul Teodor Huțanu este președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România, fiind, cu cei 100.000 de credincioși (membri și simpatizanți), cea mai mare biserică din regiunea Euro-Africa. În calitate de pastor, el consideră că are sarcina de a conduce membrii, pastorii și liderii instituțiilor spre ceea ce Dumnezeu dorește pentru poporul Său: „A înțelege clar mesajul Duhului Sfânt și găsirea celor mai potrivite modalități

pentru a-l transmite intact bisericii reprezentată o provocare permanentă.”

Pastorul Huțanu a fost apreciat de Diviziunea Euro-Africa pentru cele peste 50 de campanii de evanghelizare susținute. „Este o surpriză ce mă face să mă simt încurajat și apreciat. Nu sunt demn de laude, dar mă bucur că Domnul nostru este glorificat prin munca mea umilă... Doresc să le mulțumesc liderilor Diviziunii Euro-Africa pentru această recunoaștere și pentru dedicarea lor în susținerea misiunii Evangheliei.”

► Pastorul Liviu Olteanu este noul responsabil al Departamentului de Relații Oficiale și Libertate Religioasă, la nivelul Diviziunii Euro-Africa

În data de 7 noiembrie 2011, Comitetul Executiv al Diviziunii Euro-Africa l-a desemnat pe pastorul Liviu Olteanu să conducă departamentul de Relații Oficiale

și Libertate Religioasă, la nivelul Diviziunii Euro-Africa. Acesta îi urmează lui Karel Nowac, decedat în august 2011.

Născut la 19 aprilie 1956 la Brașov, Liviu Olteanu a activat ca pastor în comunități din Bucovina, în zona Sucevei, la Darabani, Dorohoi și Sighișoara, iar din anul 2000 s-a mutat în Spania activând opt ani în cadrul comunității de limbă română Calatrava Madrid. În 2002, a fost ales membru în comitetul Uniunii Spaniole. Cinci ani mai târziu, a primit responsabilitatea de director/coordonator al Comunității Etnice din Uniunea Spaniolă.

Liviu Olteanu este avocat al Baroului din Madrid din 2008, deține o diplomă de master în Teologie Pastorală, una în Educație și este licențiat în drept. În prezent, este doctorand în drept în cadrul Universității Complutense Madrid. Este căsătorit cu Reveica și au trei copii:

Mihaela-Olivia, Gabriel-Mircea și Camil-Filip. Vorbește fluent româna, spaniola și engleza având de asemenea o bună înțelegere a limbii franceze.

Ca urmare a alegerii sale în această poziție, biroul permanent al pastorului Olteanu va fi la Bruxelles, Belgia. În cadrul responsabilităților actuale va reprezenta Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea la Parlamentul European, Națiunile Unite și UNESCO.

► Consiliul anual al Diviziunii Euro-Africa

În cadrul întâlnirii de lucru anuale a Comitetului Executiv – entitatea Bisericii Adventiste din regiunea Euro-Africa având cea mai mare autoritate –, s-au votat strategii, hotărâri, s-a ales personal departamental, s-au prezentat rapoarte și s-a aprobat bugetul diviziunii.

Numărul membrilor din cadrul Diviziunii Euro-Africa, la sfârșitul trimestrului al II-lea al anului 2011, a fost de 177.836 de membri botezați, care se închină în 2.539 de biserici și 695 de grupe. „Avem bucuria de a le ura un *bun venit* celor 1.001 membri noi care ni s-au alăturat în ultimele 18 luni”, a spus Gabriel Maurer, secretarul diviziunii.

Din păcate, tendința de creștere a bisericii nu se potrivește cu așteptările: numărul botezurilor ce continuă să se diminueze în Europa ridică întrebări serioase cu privire la viitorul bisericii. „Din acest motiv”, a subliniat Secretarul Executiv, „lucrăm la o strategie care vi-

zează trei domenii: îmbunătățirea resurselor umane, îmbunătățirea proceselor pentru a face structurile mai eficiente, îmbunătățirea evanghelizării urbane." Sunt mai multe domenii în care e nevoie de îmbunătățiri și, cu ajutorul Domnului și un angajament serios din partea fiecărui membru, misiunea va fi îndeplinită.

► Liderii adventiști din domeniul sănătății doresc destigmatizarea afecțiunilor mintale

O conferință pe tema sănătății mintale care a avut loc la Universitatea Loma Linda în luna octombrie, subliniază modul în care liderii din domeniul sănătății ai Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea doresc să ajute oamenii care au probleme emoționale, prin eliminarea stigmatizării bolilor mintale în cadrul bisericii.

Deși sunt mulți factori care contribuie la sănătatea mintală, inclusiv viața spirituală, liderii conferinței au declarat că o concepție biblică despre lume și viață nu îi va feri pe oameni în mod automat de depresie, anxietate și alte provocări ale bunăstării mintale.

„Trebuie să eliminăm stigmatul pe care unii oameni l-au atașat problemelor de sănătate emoțională și mintală și să recunoaștem vulnerabilitatea pe care o avem față de aceste probleme. Sperăm că oamenii se vor întoarce în comunitățile lor înțelegând că problemele de sănătate mintală sunt foarte frecvente”, a declarat Dr. Allan Handysides, directorul Departamentului Sănătate al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

Organizatorii au spus că această conferință, „Sănătatea emoțională și bunăstarea”, a fost prima conferință mondială privind religia și sănătatea mintală a Bisericii Adventiste. În cadrul uneia dintre prezentări, s-a sugerat faptul că aproximativ 20% dintre oameni apelează în fiecare an la o formă de ajutor pentru sănătatea emoțională.

Dr. Richard H. Hart, președintele Universității Loma Linda, a spus că mulți dintre vorbitori au subliniat rolul central al sănătății mintale în înțelegere spirituală, mai ales că aceasta corelează cu înțelegerea beneficiilor sănătății în Biserica Adventistă. „Simți o satisfacție deosebită atunci când vezi că toate convingerile noastre de lungă durată sunt confirmate de literatura de astăzi”, a spus Hart.

► Prim-ministrul din Bahamas apreciază contribuțiile adventiștilor în societate

Liderul național al statului Bahamas a apreciat Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea pentru contribuțiile sale pentru societate

și proiectele în curs de desfășurare în comunitate. Prim-ministrul Hubert Ingraham a numit biserica un „far al slujirii credincioase și al administrării creștine din țara noastră”, amintind implicarea adventiștilor în rândul tinerilor și în sprijinirea formării familiilor puternice și a unui stil de viață sănătos.

Aceste aprecieri ale prim-ministrului din Bahamas au fost exprimate cu ocazia ceremoniei de dedicare a noului sediu al Bisericii din Bahamas, Insulele Cayman, Turks și Caicos – Uniunea de Misiuni Atlantic Caraibe – din 30 octombrie.

Anterior, Uniunea de Misiuni ce a slujit aproape 30.000 de adventiști, a avut sediul temporar în Summer Winds Plaza, Nassau.

► La odihnă Estera Popescu

S-a mai stins o candelă de pe melegurile Bucovinei. A ars continuu arătând multora cărarea spinoasă, dar glorioasă a creștinismului. Au coborât mâinile care au mângâiat și au ajutat pe cei în nevoie.

S-au oprit picioarele care n-au cunoscut odihna în a sluji biserica și semenii. S-au oprit buzele care au rostit sfaturi, mângâieri, povestiri despre iubirea Domnului Hristos.

A pășit pe scena vieții pe 13 iulie 1950. La 18 ani primește botezul biblic, iar la 22 de ani se căsătorește cu fratele Ilie Popescu. Această familie a fost binecuvântată cu un fiu, Claudiu, care slujește ca pastor în Uniunea Britanică.

Estera Popescu, din comunitatea Suceava, s-a dedicat unei slujiri pline de bucurie în biserică și în afara ei. Asistență medicală în cadrul Leagănelui de copii, a dovedit mai mult decât abilități medicale, sacrificând timp, efort fizic și afectiv pentru îngrijirea copiilor.

S-a oprit din zborul ei cutezător pe data de 15 octombrie 2011, la doar 61 de ani, în urma unei boli surprinzătoare și cu o evoluție rapidă. A plecat la odihnă și așteaptă cuvintele Domnului: „Vino afară! Tatăl tău te cheamă.”

► La odihnă Ioan Ciucă

Anunțăm cu tristețe faptul că fratele Ioan Ciucă, un vrednic slujitor al Evangheliei, a trecut la odihnă.

Fratele Ciucă s-a născut în 1933, în comuna Curtișoara, jud. Olt. În septembrie 1948 a coborât în apa botezului, iar prin studiile teologice care au urmat

și-a aprofundat relația cu Mântuitorul, consolidându-și convingerea teologică. În anul 1957 și-a început activitatea pastorală, la Galați, iar în anul 1959 și-a unit viața cu tânăra Lucia Mohora.

De-a lungul anilor, fratele Ciucă a îndeplinit mai multe slujbe în cadrul bisericii. Între anii 1980 – 1989, a fost președintele Conferinței Muntenia.

În luna octombrie, fratele Ciucă a închis ochii, până când nădejdea învierii în care a crezut se va împlini.

► La odihnă Gabriela Goran

Pe 13 noiembrie 2011, sora Gabriela Goran, din comunitatea Călărași, și-a oprit pașii în locul și timpul hotărâte de Tatăl ceresc în care a crezut fără umbră de îndoială toată viața.

S-a născut pe 5 februarie 1941, petcetuind la 14 ani, prin botez, un legământ cu Dumnezeu pe care L-a urmat și slujit fără rezerve chiar și atunci când întrebările vieții erau multe și grele.

Mulți ani a fost prim-diaconesă a bisericii din Călărași, ocupându-se adesea de copiii bisericii sau ducând la capăt cu bucurie orice responsabilitate încredințată. Și-a trăit viața în discreție și devotament dincolo de sacrificiu față de copiii ei, Claudiu și Alina, rămânând pentru totdeauna, pentru ei și pentru mulți, un model. „Ferice de morții care mor în Domnul!”

Darul CĂSNICIEI și darul CELIBATULUI

Capitolul 7 din 1 Corinteni este pe cât de practic, pe atât de nepopular, venind parcă de pe altă lume. O lume în care căsătoria era aranjată din timp de părinți și de un apostol care credea că a fi singur este un mai mare noroc. Sfaturile acestea vin pe fondul unei discuții începute în capitolul anterior. De aceea, în timp ce citim, nu trebuie să uităm că desfrâul era faima cetății Corint până acolo încât, pe vremea aceea, prostituțiile erau numite ironic „fecioare corintene”, iar a trăi „fără prejudecăți” se spunea „korinthiază”. Vom reda mai jos textul biblic într-o traducere nouă, cu câteva comentarii.

1. Ca răspuns la cele ce mi-ați scris, eu zic: Bine este ca omul să nu se căsătorească.

Oare!? După Moise, Creatorul hotărâse: „Nu este bine ca omul să fie singur...” Iar apostolul pare să susțină exact contrariul, argumentând că este mult mai bine să fii necăsătorit. Tensiunea aceasta depășește limitele scurtului nostru comentariu, dar este o lecție foarte bună de citire inteligentă a Bibliei, atunci când te întrebi: Care este voia lui Dumnezeu cu privire la mine? Unii vor zice că ceea ce Dumnezeu a creat de la început în nevinovăție și a declarat că e foarte bun este principiul fundamental și „veșnic” (cel puțin, cât durează veșnicia muritorilor). Alții vor spune că revelația este progresivă, că prin Isus și prin apostoli am primit o lumină incomparabil mai mare. Dar este aceasta o lumină nouă universală sau doar o soluție particulară? Care dintre cele două variante este idealul divin și care este o simplă îngăduință? Care este porunca și care este sfatul?

În ciuda părerii populare, preferința celibatului nu a fost doar opinia lui Pavel. Când Isus afirma că divorțul pentru tot felul de mofturi nu este o soluție și că ar trebui să ne întoarcem la idealul Creatorului pentru a nu trăi în păcat (Mat. 19:3-9), discipolii lui Isus, speriați la gândul că legătura căsătoriei este prea strictă, afirmaseră: „Dacă așa este cazul cu privire la soț și soție, atunci mai bine nu te căsătorești!” (Mat. 19:10).

Mai bine, în ce sens? La ce se gândeau ei? Că ești liber să umbli după femei, fără obligații? Sau că este atât de rău să ai o căsnicie nenorocită, încât este mai bine să stai singur și cuminte? La afirmația lor că „mai bine rămâi neînsurat”, Isus a răspuns: „Nu toți pot accepta ideea aceasta, ci numai aceia cărora le-a fost dat, de exemplu, cei care din firea lor nu sunt atrași de femeie, cei castrați pentru a ocupa slujbe la împărăție, precum și cei care s-au dedicat cu totul Împărăției cerului. Cine poate să accepte, să accepte” (Mat. 19:11,12).

Rezoluția lui Pavel trebuie înțeleasă, așadar, în mod strict în contextul ei: a) ca răspuns la anumite întrebări și situații relatate de corinteni; b) și în lumina explicațiilor date de apostol mai jos.

2. Dar pentru a preveni desfrâul, fiecare bărbat să aibă femeia lui, și fiecare femeie, bărbatul ei.

Apostolul nu recomandă tuturor creștinilor o viață de asceză, prin celibat și abstenență. El nu le spune că ar trebui să-și pună pofta în cui, postind și rugându-se până li se vor face pesmet toate romanțele. El i-a sfătuit pe toți cei înzestrați cu dorințe legitime să se

Această pagină este rezervată răspunsurilor la întrebări formulate de cititorii și consultanții revistei noastre.

Dorim astfel să fim aproape de dumneavoastră și să răspundem corespunzător la frământările spirituale întâmpinate.

Adresa de contact este: Curierul Adventist, str. Erou Iancu Nicolae nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190 sau curierul@adventist.ro.

Vă mulțumim pentru colaborare!

căsătorească. Dar poți fi mulțumit, trăind cu sentimentul că te-ai căsătorit doar „pentru a preveni desfrâul”? Pavel nu spune că aceasta ar fi singura motivație a căsătoriei, ci aici se referă doar la acest aspect, din motive practice. Alte scopuri la fel de importante, dar nemenționate aici, sunt: nașterea și educarea copiilor, exprimarea deplină a dragostei dintre bărbat și femeie (Prov. 5:15-21; Gen. 24:67; 26:8) etc. O carte întreagă, așezată în centrul Scripturii, a fost dedicată dragostei romantice (Cântarea cântărilor). Instinctul celorlalte specii fiind de obicei numai pentru reproducere.

3. Soțul să-și împlinească rolul de bărbat față de soție, iar soția să-și împlinească rolul de femeie față de soț. 4. Soția nu este stăpână pe trupul ei, ci aparține soțului. Nici soțul nu este stăpân pe trupul lui, ci aparține soției.

5. Nu vă refuzați unul pe altul, decât dacă ați convenit să vă luați un timp special de rugăciune. Apoi să reveniți la rostul căsniciei, ca să nu vă ispitească Satana, datorită nestăpânirii voastre.

Aceia care au intrat în legământul căsătoriei trebuie să fie responsabili și maturi în ce privește rostul căsătoriei: să nu-și manevreze partenerul de viață printr-o atitudine capricioasă față de nevoia de dragoste, nici să viseze la darul abstenenței prelungite, invocând preocupări sfinte, în timp ce „jumătatea” se perpelește, plină de frustrare și întrebându-se cât timp ar putea dura o asemenea căsnicie „fidelă”. Chiar și în ce privește scopurile sfinte, Pavel se referă la o înțelegere prealabilă a celor doi și la o durată rezonabilă a acestui „post”. Multe familii s-au destrămat din cauza infidelității și nu puține din cauza geloziei prostesți, dar cine știe câte s-au destrămat din cauza „sfințirii” de unul singur.

Până unde se întinde, așadar, datoria de soț sau de soție? Este clar că nu am dreptul să fac ce vreau cu trupul meu, dacă m-am căsătorit. El nu mai este doar al meu. Până unde merge însă această servitute? Toate sunt până la porunca Domnului, se înțelege. Soțul nu poate cere soției relații trupești perverse, nici soția nu are asemenea drepturi nelimitate asupra trupului soțului. Legile lui Dumnezeu și legile naturii trebuie respectate.

Sfatul apostolului arată că soții nu sunt obligați să trăiască într-o veșnică îmbrățișare, aducând pe lume cât mai mulți copii. În ciuda faptului că unele dintre aceste familii sunt admirabile și exemplare (Dumnezeu să le poarte de grijă!), modelul nu se potrivește însă celor mai multe familii. Unii dintre patriarhii și regii din Scripturi au avut într-adevăr mai mulți copii, dar aceasta se întâmpla în lumi cu totul diferite, unde oamenii trăiau sute de ani, ca Iov, sau aveau mai multe soții, precum Iacov și David. A impune soției nașteri în fiecare an, ca în turmă, sub pretextul poruncii din Geneza, este o doctrină nebiblică, lansată de sfinți neciopliți și repetată de profeți găunoși. Soții trebuie să fie în înțelegere reciprocă și în această privință.

6. *Spun aceasta ca o concesie, nu ca poruncă.* 7. *Eu aș vrea ca toți oamenii să fie liberi ca mine, însă fiecare are de la Dumnezeu darul lui, unul într-un fel, altul altfel.*

Concesie, opinie sau sfat chibzuit. Pavel este destul de înțelept pentru a nu impune preferința sa personală asupra întregii comunități creștine. El răspunde acum la niște întrebări practice pe care nu le cunoaștem, dar le putem ghici din răspunsurile date. Preferința lui Pavel ca „toți oamenii” să fie celibatari este suspectă. El nu o impune altora, dar însăși această preferință poate fi un indiciu, probabil, că îi lipsea instinctul necesar, ceea ce nu este un păcat, fiindcă aceasta era natura lui. Cândva, făcuse poteră prin casele creștinilor și, arestându-i, le aruncase în temniță chiar și pe „femei” (Faptele 8:3; 22:4), ceea ce un bărbat adevărat nu face. Dovada pocăinței, a echilibrului și a inspirației lui este însă în cuvintele care arată că și cei care simt și gândesc altfel decât el au un dar de la Domnul. Și numai ziua judecății va decide cine și-a folosit mai bine darul primit.

8. *Eu spun bărbaților necăsătoriți și văduvelor că mai bine ar fi să rămână ca mine.*

9. *Dar, dacă nu pot trăi în abstenență totală, mai bine să se căsătorească decât să se perpelească.*

10. *Celor care sunt căsătoriți însă, nu eu le poruncesc, ci Domnul: soția să nu se despartă*

de soț, 11. (dacă se desparte, să rămână necăsătorită sau să se împace cu soțul ei), și nici soțul să nu divorțeze de soție.

Apelul lui Pavel nu este atât de mult pentru celibat, ci pentru o viață sfântă, care poate fi într-o căsătorie cu fidelitate în dragoste, sau într-o singurătate onorabilă, în slujba lui Dumnezeu și a societății. Apostolul face distincție între bunele lui sfaturi și porunca Domnului. În ce privește porunca, nu negociază. Divorțul este exclus, iar dacă separarea poate fi tolerată, totuși fără recăsătorire. Desigur, după acest verdict, întrebăm și noi, ca ucenicii, dacă nu cumva e mai bine să stai singur. Domnul Isus vorbise despre un singur motiv acceptabil pentru divorț (Mat. 5:32), arătând că orice alt motiv ar împinge pe partener la o viață de adulter.

Există însă și alte motive care să îmbrâncească pe un soț sau pe o soție la adulter sau la divorț și recăsătorire? Observația mea este că nici Isus, nici Pavel nu au menționat toate situațiile reale sau imaginabile, ci au trasat principii idealist-realiste și nu au lăsat loc dezlegărilor păcătoase. Cum însă fără iertarea lui Dumnezeu nu ar exista speranță pentru nimeni, este bine ca, în loc să condamnăm pe cei care păcătuiesc (și uneori trebuie muștrați, aplicându-se dreptul bisericesc), să observăm că Biblia face loc la mântuire și acestui soi de păcătoși. Singura problemă este că într-o dragoste cu păcat e dificil să te pocăiești, să regreti. Ce să regreti, când de abia ai început să te înfrunți din pomul interzis? Dar harul și chemarea lui Dumnezeu ajung și în aceste adâncimi.

Ce ar fi trebuit să facă David după ce păcătuisese, ca să-și dovedească pocăința? S-o trimită la casa ei pe Bat-Șeba însărcinată și fără soț, să se descurce cum poate? S-o țină la palat, dar numai formal, pentru că deja mai avea vreo șaptesprezece femei? Din cele șaptesprezece, zece au fost ținute „în văduvie”, sub pază, după ce nelegiuitul de Absalom le profanase (2 Sam. 20:3). Altele căzuseră în dizgrație, probabil, din cauza comportamentului lor și al fiilor lor, dar relația mai precisă cu fiecare dintre ele sau cu toate la un loc nu este atât de mult menționată în Scriptură cât este atât de amănunțit menționată relația cu Bat-Șeba, după pocăința lui David. Faptul că Dumnezeu l-a acceptat pe Avraam și după ce a făcut un copil cu Agar, că l-a acceptat pe Iacov și după ce a intrat în hora obiceiului, luându-și patru soții (și s-ar putea cita multe alte exemple), ne învață că există speranță și pentru cei care au încălcat porunca și că pocăința nu implică în fiecare caz întoarcerea la primul partener. Spunem acestea nu pentru a sugera dezlegări păcătoase, ci pentru a nu lăsa în afara speranței mântuirii pe cei care au păcătuit.

Pavel însă nu se preocupă aici de asemenea cazuri. În idealismul său, pare să nu le vadă. Sau, poate, în Corint nu existau asemenea probleme? Sau poate Noul Testament a devenit mai intolerant decât Vechiul? Sunt întrebări la care ar trebui să putem răspunde. Pavel însă prezintă aici doar idealul peste care se suprapune un superideal personal: sacramentul celibatului.

Va urma ■

Florin Lăiu este lect. univ. drd. la Institutul Teologic Adventist.

¹ E.g. efeminați („fătălăi”, hermafrodiți), homosexuali, asexuali și cei cu defecte congenitale de sex.

² Este interesant ce ton folosește inspirația, când vorbește prin Solomon (care fusese expert în „degustare”), și pe ce ton vorbește prin Pavel, care nu suferea deloc pentru că era celibatar.

Bulgărele prieteniei

Bună dimineța, în stânga! Bună dimineța, în dreapta! Așa era întâmpinată Larisa, o fată drăgălașă din clasa a IV-a B. Era salutată de colegi și simpatizată de toată lumea. Silitoare și jovială, Larisa era o prietenă de nădejde.

Totuși, nici chiar ei nu-i făcea plăcere să stea în preajma Danei, o colegă nou-venită, retrasă, mereu speriată și tăcută. Pe deasupra, când te uitai la Dana nu aveai cum să nu observi și cicatricea de pe obrazul stâng. Toate acestea îi împiedicau pe ceilalți să se apropie de această colegă, și nici Dana nu dorea să participe la nicio activitate de grup.

Când la Școala de Sabat a învățat despre iubirea aproapelui, pentru Larisa au început frământările. Nu se mai simțea în largul ei nici în clasă, nici afară în recreație, gândindu-se mereu la colega ei cea tăcută și atât de singură. Știa că trebuie să facă ceva, dar i se părea greu.

Era luna decembrie, vacanța se apropia, iar fulgii pufoși și jucăuși chemau în fiecare pauză copiii la joacă. În curtea școlii era improvizat un patinoar supravegheat în-deaproape de un șir de oameni de zăpadă. Însă distracția preferată părea a fi bulgăreala.

Zbrrr! șuierau mingile de zăpadă. Joaca se încingea repede, iar clinchetul clopoțelului de intrare nu era niciodată bine-venit. Pauza era un timp numai bun de joacă, dar și un moment potrivit pentru o discuție cu Dana.

– Bună, Dana! Astăzi am două mere la mine. Aș dori să îți dau și ție unul.

– Mulțumesc! Ești foarte drăguță.

– Știi..., mi-ar plăcea să te cunosc mai bine. Te invit astăzi pe la mine. Facem împreună temele și apoi stăm de vorbă, propuse Larisa.

– Mi-ar plăcea, răspunse timid Dana.

– Te aștept pe la două, dar acum hai la zăpadă!

În acel moment, fața Danei se întunecă și se trase hotărâtă înapoi.

– Hai, că pauza e scurtă!

– Nu, nu-mi mai place zăpada, spuse fetița suspinând. Această reacție neașteptată a stârnit curiozitatea colegilor care s-au apropiat pentru a afla mai multe.

Curând s-a format un cerc în jurul Danei și pentru prima dată colegii îi dădeau atenție. Așa au aflat cum până anul trecut, colega lor era la fel de zglobie și iubea la fel de mult ca ei zăpada. Dar toate s-au schimbat într-o zi de decembrie, bogată în fulgi mari și frumoși de nea, când,

aflată în curtea școlii, Dana primește într-un bulgăre de zăpadă pufoasă ceva ce nu era la fel de moale. Era o piatră ascuțită și venită cu suficientă viteză astfel încât să o rănească.

Acest cadou nedorit i-a pricinuit o suferință destul de mare care a determinat-o să-i fie teamă de zăpadă.

Asta explica cica-

tricea de la obraz. Acest semn vizibil și teama din sufletul copilei mai vorbeau încă despre acel eveniment neplăcut.

Ca la un semn, fețele colegilor s-au plecat rușinate, iar din ochii Larisei s-au ivit două lacrimi de regret. Îi părea rău că a trecut atâta timp până s-a hotărât să încerce să o cunoască pe colega ei cea retrasă. Dar știa că poate repara acest lucru!

La ora stabilită, în acea după-amiază, Dana a vizitat-o pe noua ei prietenă. Casa Larisei era plină de copii veseli și parcă grupa Primara de la Școala de Sabat se mutase acolo. S-au împrietenit și i-au câștigat încrederea repede nou-venitei care nu mai era la fel de speriată și retrasă.

Zăpada din curte era frumos așezată în straturi, neatinsă și îmbia copiii.

A urmat o joacă pe cînste, care s-a încheiat cu greu când întunericul acoperea satul. La despărțire, Dana parcă nu mai era aceeași fată mereu tristă și tăcută. Fața ei îmbujorată radia de o fericire renăscută. Se apropie bucurioasă de Larisa și-i spuse:

– Mulțumesc pentru această zi frumoasă! M-am simțit foarte bine alături de tine și de prietenii tăi. Aș vrea să ne mai vedem în aceeași formație!

– Atunci, ce zici să ne întâlnim Sâmbătă la noi la biserică? Avem un program special pentru copii. Sunt sigură că-ți va plăcea.

– Da, sigur, abia aștept!

– Ne vedem mâine, la școală și poate vom sta împreună în bancă!

– Bine! Pe mâine, pa!

– Hei, Dana, ai uitat ceva! Prinde!

Un bulgăre moale care se împrietenise cu mâinile reci ale Larisei își găsește un nou destinatar – obrazul Danei, renăscându-i în suflet încrederea în oameni, bucuria iernii, descoperindu-i-L pe cel mai bun Prieten. □

Lavinia Diaconu

Iosif și Maria: echilibru în vremuri nesigure

„Iar nașterea lui Isus Hristos a fost așa: Maria, mama Lui, era logodită cu Iosif și, înainte ca să locuiască ei împreună, ea s-a aflat însărcinată de la Duhul Sfânt. Iosif, bărbatul ei, era un om neprihănit și nu voia s-o facă de rușine înaintea lumii, de aceea și-a pus de gând s-o lase pe ascuns.” (Matei 1:18,19)

Știrile zilelor noastre, modulate pe frecvența necazurilor de tot felul – convulsiile Greciei (și nu numai), instalațiile nucleare ale Iranului, fiorul asteroidului, salariile și pensiile înghețate – nu ar fi sunat straniu nici pentru Iosif și Maria, chiar dacă între noi și ei s-au așternut două milenii. Criza rămâne numitorul comun. Încercăm să ne descurcăm, însă ne face bine, la trecerea într-un nou an, colorat mai degrabă cu „sombri” decât cu roz, să recitim primul capitol al primei Evanghelii.

Reputație și identitate

Îmi stăruie în minte modul în care și-a imaginat un autor dialogul lui Iosif cu Maria, cu privire la înștiințarea îngerului (Luca 1:26-38). Evident neîncredător, Iosif repetă mecanic: „Un înger... un înger... un înger...” Iosif avea o reputație onorabilă, iar Maria era o fecioară curată. Apariția inexplicabilă a Pruncului îi aruncă în plină criză.

Ocupația romană, lipsurile și alte privațiuni par nimic în comparație cu faptul că nu mai poți scoate capul în lume, din cauza unui copil care vine înainte de nuntă.

Și totuși, Iosif și Maria întemeiază, în mijlocul semenilor lor, căminul ideal pentru Fiul lui Dumnezeu și Fiul omului. Neabătuți, ei își urmează chemarea de a fi parte a Planului răscum-părării omenirii. Iosif și Maria își clădesc destinul pe identitate, și nu pe reputație.

Doar două cuvinte, sau două noțiuni, însă impactul lor asupra statutului nostru moral și spiritual este incalculabil. Reputația – ce gândim noi despre noi înșine sau ce gândesc alții despre noi este de mai puțină importanță decât identitatea – ce gândește Dumnezeu despre noi. În Evanghelii, Mântuitorul este mereu înconjurat de oameni care își regăsesc în Dumnezeu o nouă identitate – adevărata identitate. Descoperirea acestui echilibru le conferă stabilitate în fața oricărei crize care ar putea apărea în calea vieții de creștin.

Intrarea Domnului Isus în viața lor a însemnat pentru Iosif și Maria năruirea unei reputații câștigate cu multe sacrificii. Ca și în zilele noastre, în vremea aceea reputația era mai importantă decât identitatea, pentru simplul fapt că prima este vizibilă, iar a doua nu. „Copil din flori” sau „conviețuire înainte de căsătorie” erau deopotrivă greu de

îndurat, stigmatul public fiind mult mai insuportabil decât pedepsele legale, iar pentru Iosif, experiența intervenției divine părea incapabilă să contrabalanseze pierderea reputației.

„Nu te teme!”

Lupta credinței noastre include, între factorii hotărâtori ai biruinței, atitudinea pe care o avem față de reputația noastră. Adesea, ascultarea de vocea lui Dumnezeu duce la ruina reputației, dar în același timp ne aduce o identitate nouă, din care izvorăște adevărata reputație. De aceea, îngerul începe dialogul cu fiecare din cei doi, încurajându-i: „Nu te teme!” (Matei 1:20; Luca 1:30).

Punând identitatea deasupra reputației, Iosif și Maria nu au luat în calcul ce zicea tata sau mama despre ei, ci singurul fapt care a contat era ce zicea Tatăl ceresc despre ei. Exemplul Său este dincolo de orice discuție. Dumnezeu

nu a ținut la reputația Sa când S-a întrupat ca om și S-a născut într-o iesle. Viața și lucrarea pământească a Domnului Isus confirmă invariabil prioritatea identității, iar moartea Sa pe cruce a pus capăt oricărei îndoieli în acest sens.

Identitatea mea și a ta trece prin Iordanul nașterii din nou, are de-a face cu Ploaia Târzie a Duhului Sfânt, se aruncă pe frontul Marii Lupte, stăruie în rugăciune, cercetează Cuvântul și reflectă cu toată tăria „fericita noastră nădejde”. Reputația noastră de rămășiță a seminței femeii (Apoc. 12:17) va fi

mai intens atacată în viitorul apropiat, căci inamicul știe că are foarte puțină vreme. Însă, aceeași Apocalipsă repetă refrenul Evangheliei: Identitatea noastră spirituală, clădită pe Stânca veacurilor, ne duce la biruință (Apoc. 12:11).

Iată-i în fața căsuței lor din Nazaret pe Iosif, Maria și Isus. Ei sunt gata să înfrunte lumea și să o schimbe. Ce a fost până acum, a fost doar începutul. Urmează pustia, Ghetsimani și crucea. Cu Isus în echipă nu poți fi decât biruitor. Pentru că El este cu adevărat Fiul lui Dumnezeu. Iar către mine și către tine, Tatăl din cer rostește din nou: „Tu ești copilul meu preaiubit.” Ce zice lumea nu mai contează, pentru că ceea ce zice Dumnezeu este însăși viața mea. Maranatha! ■

Teodor Huțanu este președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

TRAGEDIA VEACURILOR

Marea luptă dintre Hristos și Satana

de Ellen White

Citește!
Trăiește!
Mărturisește!

Lansarea proiectului Cartea anului la nivel național - 21 ianuarie